

ทดลองอ่าน

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ กั ณุ

ฉันเจาคงไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับไหนชนิดเอาจริงเอาจังขนาดนี้
มาก่อนในชีวิตแน่นอน เขาอ่านจากต้นจนจบที่ละตัวอักษรซ้ำแล้วซ้ำอีก

ไปอู้ถึงแสดงอาการจนคำพูด “เจ้าแมว ชื่นนายอ่านต่อไปมีหวัง
ท้องได้แน่ๆ”

ฉันเงยหน้าตามอง เป็นนัยว่า-ท้องได้แล้ว แต่ยังไม่เจออะไร

-เออร์หยา

ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

谜案集 (第四部);

Special Crime Investigation

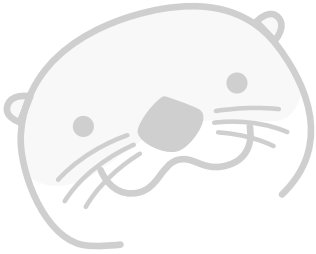
ภาค 4 เล่ม 3

耳雅 (เออร์ย่า)

เขียน

ชวิน

แปล

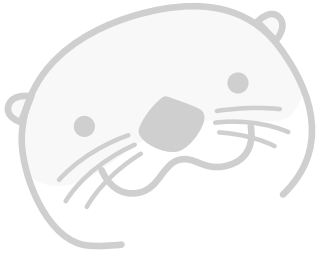
สำนักพิมพ์โรส
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เหล่า S.C.I. พาเราเดินทางเข้าไปในโลกที่คาดไม่ถึงอยู่เสมอ คดีล่าสุด
อาจทำให้ทุกคนรู้สึกเสียวฟันกันหน่อย ๆ แต่รับรองว่าลุ้นระทึกไปจนจบเล่ม
เช่นเคยค่ะ

กดจอง
Rose

พาดกร
ไร่ฟัน

01

พีธีศพ

ภายหลังจากสิ้นสุดคดีเรือผีสิง เดิมที่เปาเจ็งคิดจะให้เหล่าสมาชิก S.C.I. ได้หยุดพักยาว ๆ กันสักหน่อย แต่ไปอ้วถึงเห็นว่าใกล้ถึงตรุษจีนแล้ว และตอนนี้ก็ไม่มีคดีใหญ่พิเศษอะไร จึงเสนอให้รวบรวมเอาวันหยุดยาวมาหยุดพร้อมกับวันหยุดตรุษจีน ส่วนตอนนี้ให้เข้างานตามปกติเพื่อเคลียร์งานเอกสารง่าย ๆ ไปก่อน ซึ่งทุกคนต่างก็รู้สึกเช่นกันว่าจัดการแบบนี้เหมาะสมกว่า

การทำงานในช่วงแรก ๆ ก็เป็นไปตามสบายดีอยู่ ทว่าระยะนี้มีตำรวจใหม่จบการศึกษา สำนักงานตำรวจจึงมีเด็กใหม่หลังไหลเข้ามาไม่น้อย แต่ละคนยึดเอา S.C.I. เป็นแดนสวรรค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงนี้ที่สำนักงานตำรวจตั้งแผนกเกี่ยวกับงานประชาสัมพันธ์และงานข้อมูลบางแผนกเพิ่มเติม ทำให้มีตำรวจหญิงมาเพิ่มมากขึ้น บรรดาสาว ๆ ได้ยินเรื่องกลุ่มหนุ่ม ๆ รูปงามของ S.C.I. มานานแล้ว จึงรวมตัวกันขึ้นมาเยี่ยมเยียน

แน่นอนว่าการถูกสาว ๆ มองไม่ใช่เรื่องทุกข์ใจอยู่แล้ว โดยเฉพาะเจ้าผู้ที่มีความสุขเป็นพิเศษ แถมยังยู่ให้ไปอ้วถึงรับตำรวจหญิงมาลัทธิหลาย ๆ คนด้วยซ้ำ ชายหญิงจับคู่ทำงานด้วยกันจะได้ไม่เหนื่อย

ไม่รู้วาคำพูดนี้ลอยไปเข้าหูใครได้อย่างไร แต่เล่นเอาชีวิตเจ้าผู้หลังจากนั้นตกที่นั่งลำบาก

ยังมีหมาอันอีกคนที่ลำบากสุดจะบรรยาย เพียงแต่คนที่รู้ความเขา

ไม่ใช่แฟนสาวดาราดังอย่างเงินเจียอี และไม่ใช่ตำรวจสาว ๆ ในสำนักงาน หากแต่เป็นจันเจา

บนเรือผีสิงคราวก่อน ไม่รู้เจ้าเจ๋อวังยาอะไรใส่หม่าฮั่นไว้บ้าง แต่พอคลี่คลายคดีได้แล้วก็ไร้ประโยชน์

ที่แรกจันเจายังคิดว่าอาจมีความเกี่ยวข้องกับฐานทดลองบนเกาะ แต่ฐานทดลองโดนระเบิดทิ้งไปแล้ว ทัวทั้งเกาะมีแต่ซากปรักหักพัง แกรมเจ้าเจ๋อวังยังคงอดหนีไปแล้วด้วย ดังนั้น...หม่าฮั่นจึงกลายเป็นหนูตัวน้อยที่โดนทดลองอะไรก็ไม่รู้ จันเจาจับจ้องเขาไม่วางตาทั้งวัน มองจนหม่าฮั่นรู้สึกเหมือนถูกวิญญูณเกาะหลัง

เช้าตรู่วันนี้ไปอู่วีถึงลากจันเจาซึ่งยังไม่ตื่นเพราะนั่งศึกษาข้อมูลอยู่ ทั้งคืนเข้าสำนักงานตำรวจ และได้รับการทำความสะอาดบรรดาสาว ๆ มาตลอดทาง พอออกจากลิฟท์ก็เจอกับเจ้าหูซึ่งกำลังถือมือถืออยู่ “หัวหน้าครับ ผมขอลางานครึ่งวันปายนะครับ”

“อือ...” ทันทีที่ไปอู่วีถึงพยักหน้าอนุญาต หม่าฮั่นก็เดินออกมาจากในสำนักงาน “หัวหน้าครับ ขอลางานครึ่งวันปายนะครับ”

“อือ...” ไปอู่วีถึงพยักหน้าอีกรอบ ไปอู่วีเดินออกมาจากลิฟท์อีกตัวหนึ่ง “พี่ครับ ผมขอลางานครึ่งวันปายนะครับ...”

มุมปากไปอู่วีถึงกระตุก กำลังคิดถามว่าพวกนายจะทำอะไรกัน หม่าฮั่นก็วิ่งออกมาจากห้องชั้นสูตรที่อยู่ติดกัน “หัวหน้าคะ ฉันทับหัวหน้าของฉันทขอลางานครึ่งวันปายนะคะ...”

อีกด้านหนึ่ง ลั่วเทียนเดินถือมือถือขี้หัวออกมาอีกคน “หัวหน้าครับ ครึ่งวันปายขอลา...”

ไม่รู้ให้เขาได้พูดจบ ไปอู่วีถึงยกมือขึ้นห้ามทุกคน “พวกนายรีบไปขึ้นเรือหรือว่ารวมหัวกันไปซื้อตั๋วรถเหินฯ ทำไม่ต้องลางานปายนี้กันหมด”

แต่ละคนสบตากันไปมา ไปอู่วีถึงจึงส่งสัญญาณให้พูดทีละคน

เจ้าหูเอ่ยปากว่า “ผมไปร่วมงานศพครับ”

ไปอู่วีถึงเลิกคิ้ว - หมดทางโต้แย้ง อนุญาตให้ลา

พอมองหม่าฮั่น หม่าฮั่นตอบว่า “ร่วมงานศพครับ”

ไปฉื่อเกาหัวยิก ๆ “ร่วมงานศพครับ”

ไปฉื่อถึงมองหมาชินอีกคน หมาชินทำตาปริบ ๆ ใส่เขา “ร่วมงานศพ
ค่ะ”

สุดท้าย ทุกคนมองมาที่ลั่วเทียน ลั่วเทียนชักเขิน “ระ...ร่วมงานศพ
ครับ”

จันเจาจูบปลายคางด้วยความแปลกใจ “วันนี้มันวันอะไร งานศพ
เยอะจัง”

“น่าจะเป็นงานเดียวกันหรือเปล่า” หมาชินเอ่ย

จันเจาก็บไปฉื่อถึงนึ่งอึ้ง “งานศพใคร”

“ฉางเหยียน” ทุกคนตอบเป็นเสียงเดียวกัน

“ฉางเหยียน...” จันเจานึกทบทวนอยู่ครู่หนึ่ง “คุ่นหูจ้งเฮะ?”

ไปฉื่อถึงกลับเป็นคนนึ่งออก จ้งเอ่ยถามว่า “ดาราสู่หญิงที่ขึ้นเวที
ร้องเพลงวันที่โรงแรมพีใหญ่เปิดตัว?”

“อ้อ!” จันเจานึกขึ้นมาได้บ้าง “คนที่ร้องเพลงเพราะๆ?”

ทุกคนพากันพยักหน้า

จันเจาตกใจ “เธอเพิ่งจะยี่สิบเจ็ดเองไม่ใช่หรอ?”

หมาชินพยักหน้า “สุขภาพเธอไม่แข็งแรงมาตั้งแต่แรกอยู่แล้วค่ะ
ช่วงนี้อาการทรุดลง หมดทางรักษา เพิ่งเสียชีวิตค่ะ”

ไปฉื่อถึงกับจันเจาสบตากันแวบหนึ่ง รู้สึกว่าสรรพสิ่งไม่เที่ยงแท้
เอาเสียเลย

“น่าเสียดายจัง” จันเจารู้สึกหดหู่อยู่บ้าง แต่ก็ไม่วายอยากรู้
“พวกนายสนิทกับเธอมากหรอ?”

เจ้าหูพยักหน้าหงิก ๆ “เล่อเล่อสนิทกับเธอมาก ผมก็สนิทกับเธอ
พอสมควร เธอเข้ากับคนอื่นง่าย”

หมาฮั่นพยักหน้าบ้าง “เธอเป็นรุ่นน้องของเจียอี่”

หมาชินถอนหายใจ “ฉันเพิ่งจะได้สนิทสนมกับเธอ เธอก็มาด่วน
จากไป”

ไปฉื่อเกาศีระชะ “ผมชอบฟังเพลงของเธอ คราวก่อนเงินแนะนำ

ให้เรารู้จักกัน ตอนหลังเลยติดต่อกันอยู่ตลอด คุณกันบ่อยครับ”

จิ้นเจากับไปอวีถึงมองลั่วเทียนบ้าง - นายไปร่วมงานศพในฐานะคนในครอบครัวหมาชิน?

ลั่วเทียนส่ายหน้า “ผมไปเป็นเพื่อนหยางหยางครับ หยางหยางสนิทกับเธอมาก”

“แม้แต่ดารา หยางหยางยังรู้จัก?” เจียงผิงแปลกใจ “คบเพื่อนเยอะจังเลย”

ลั่วเทียนทำท่าช่วยไม่ได้ “เวลาที่ทุกคนงานยุ่งกัน ไม่มีใครดูแลหยางหยาง เงินอวีจะพาหยางหยางไปอยู่เป็นเพื่อนนางเหยียนที่รักษาตัวอยู่เสมอ หยางหยางดูแลคนได้ และอย่าคิดว่านางเหยียนเป็นแค่ดารา นักร้องคนหนึ่งนะครับ อันที่จริงการศึกษาเธอสูงมาก ภาษาอังกฤษก็สุดยอด มิตรภาพของทั้งสองคนเหนียวแน่นมาก...หลังจากเธอตาย หยางหยางร้องไห้อยู่ตั้งหลายวันเลย”

“ปกตินายสองคนชอบเอาหนังสือพิมพ์หน้าบ้านเท็งมาห้องของนี่นา?” กงซุนเดินผูกเน็คไทออกมาจากห้องชั้นสูตร หายากที่เขาจะถอดชุดกาวน์มาสวมชุดดำทั้งชุด “พาดหัวสองสามวันนี้มีแต่ข่าวการเสียชีวิตของเธอ”

“เธอดังมากเลยเธอ” จิ้นเจาสงสัย

แต่ละคนปรายตามองเขาด้วยสายตาเหยียดหยาม

ไปอวีถึงถามกงซุน “นายก็ไปงานศพด้วย?”

กงซุนพยักหน้า “เธอเป็นศิลปินในบริษัทจิ้นถึง จิ้นถึงรู้จักเธอตั้งแต่ตอนอยู่อิตาลี เธอเรียกจิ้นถึงว่าพี่ชายมาตลอด”

ทุกคนอ้าปากค้าง - สนิทขนาดนี้เลย?

“เธอไม่มีพ่อแม่ จิ้นถึงเป็นคนจัดงานศพให้ อีกอย่างหนึ่ง วันนี้ยังมีคนใหญ่คนโตมาด้วย” กงซุนดันแว่นตาขึ้น “ลีโอนาร์ด”

จิ้นเจาหูผึ่งทันที “แม้แต่ลูกพี่ใหญ่มาเพียงยังไป? เป็นแฟนคลับเหมือนกัน?”

“แฟนคลับ?” กงซุนหลุดขำ “เห็นจิ้นถึงบอกว่าลีโอนาร์ดเริ่มตามจับตั้งแต่เธออายุสิบหก แต่จับไม่ติดสักที เธอเป็นนางฟ้าของเขา คาดว่า

ตอนนี้คงเสียใจสุดๆเลย”

ทุกคนอดใจหายใจไม่ได้

จันเจาเดินเข้าห้องทำงาน นั่งเกยพนักเก้าอี้เจียงผิง “นี่ ลองเสิร์ชคลิปของฉางเหยียนมาดูหน่อยสิ คราวก่อนฉันไม่ได้ตั้งใจดูเท่าไร”

ไปอวีถึงเซ็นหนังสือกลางงานของทุกคนแล้วกลับเข้ามาทำงานต่อในห้องทำงาน

จันเจาเกยพนักเก้าอี้เจียงผิงดูคลิปคอนเสิร์ตของฉางเหยียนไปหลายคลิป

“อืม...” จันเจาลูบปลายคางฟังเพลง “เสียงร้องไม่เลว”

“แต่หน้าตาไม่ได้สวยโดดเด่น” เจียงผิงซักแปลกใจ “ทำให้ลีโอนาร์ดหลงได้ตั้งหลายปีขนาดนี้ นิสัยใจคอต้องมีเสน่ห์แน่ๆ”

หลังจากจันเจาฟังไปได้สองเพลงก็เริ่มเหม่อ

“นี่ ไปอวีถึงสะกิดเขา “ป้ายนี้พวกเขาทำงานกันหมด เราออกไปเดินเล่นบ้างไหม”

จันเจากะพริบตาปริบๆ ชูนิ้วขึ้นบอกไปมา “ไม่ว่าง” พูดจบกก็หยิบทีวีดีคอนเสิร์ตของฉางเหยียนสองสามแผ่นในมือไปฉี้อ แล้วเข้าห้องเก็บข้อมูลพร้อมปิดประตูตั้ง ‘ปัง’

ทุกคนมองหน้ากันเล็กน้อย

ไปอวีถึงมองบน - แมวนิ่งไม่ได้เจออะไรเข้าอีกหรือหอกนะ?

ทุกอย่างราบรื่นไม่มีเรื่องอะไรตลอดช่วงเช้า ทุกคนต่างทำงานของตัวเอง เมื่อถึงเวลาเที่ยง พวกที่ขอลางานต่างพากันไปเปลี่ยนเป็นชุดดำแล้วรับสมาชิกครอบครัวตัวเองเพื่อไปร่วมพิธีศพของฉางเหยียน

ไปอวีถึงนั่งดูข่าวโทรทัศน์อยู่กับเจียงผิงในห้องทำงาน

พิธีศพของฉางเหยียนในวันนี้เรียกได้ว่าเป็นข่าวครึกโครมไปทั่วทั้งเมือง เนื่องจากเป็นการรวมตัวของคนดัง แพนเพลงต่อแถวยาวเหยียดตรงหน้าประตูโถงเคารพศพ เทียนสีขาวยกกับกุหลาบขาวเต็มทั่วห้องถนรรณร้านรวงทั้งเมืองพากันเปิดบเพลงของเธอ

“เธอเป็นโรคอะไรตาย” ไปอวีถึงถามเจียงผิง

“ดูเหมือนจะเป็นโรคหัวใจมาตั้งแต่กำเนิดครับ” เจียงผิงค้นหาข้อมูลของนางเหยียน “ตอนแรกหมอบอกว่าเธอจะอยู่ไม่ถึงอายุสี่สิบ นี้อยู่มาถึงสี่สิบเจ็ดได้ก็นับว่าปาฏิหาริย์แล้วครับ”

ไปอวีถึงพยักหน้ารับรู้ มองดูผู้คนที่เข้าสู่พิธีศพซึ่งล้วนแต่เป็นผู้ทรงอิทธิพลทั้งนั้น แต่สถานที่ของพี่ชายเขาไม่ใช่ว่าใครอยากจะทำก็ได้ เข้าได้ นักข่าวต้องอยู่ที่หน้าประตูทั้งหมด เพราะถึงอย่างไรนี่ก็คือพิธีศพที่บรรยากาศเคร่งขรึมมาก

จั้นเจานั้นประตูห้องประชุมถูกเปิดออกเสียงดัง ‘ปัง’ จั้นเจาเดินทวนออกมา แล้วเดินไปเกยอยู่กับไหลไปอวีถึง “หิวจะตายแล้ว”

ไปอวีถึงมองเขาตลกๆ “ก็ยังมีแรงอยู่ไม่ใช่หรือ”

จั้นเจาชี้ที่ห้อง “จะกินข้าว!”

ไปอวีถึงมองดูเวลา แล้วถามเจียงผิงซึ่งเหลือเฟื้อสำนักงานอยู่ตามลำพัง “ไปกินข้าวด้วยกันไหม”

เจียงผิงผุดลุกขึ้นอย่างดีอกดีใจ “ดี...แฮ้ย!”

จั้นเจากับไปอวีถึงสะดุ้งตกใจ ก่อนเห็นเจียงผิงกลับไปข้างหน้าโทรทัศน์ “ลีโอนาร์ตมาแล้ว!”

จั้นเจากับไปอวีถึงขยับเข้าไปดูบ้าง ลีโอนาร์ตสวมเสื้อโค้ตสีดำใส่แว่นดำ ลงมาจากลิμουซีนอย่างสงบเสียงลม ความสง่างามเต็มเปี่ยมกว่าสิ่งที่ทำให้ผู้คนประหลาดใจที่สุดก็คือยูนี่ที่เดินตามอยู่ข้างหลังเขา พ่อตอกกะหล่ำคนนั้นเปลี่ยนเป็นชุดดำ ไม่เหลือเค้าหน้าตาทะเล้นทะเล่อย่างเคย และสิ่งที่เหนือความคาดหมายเป็นพิเศษคือผมสีแดงถูกย้อมเป็นสีดำหมดทั้งศีรษะ

“ออร่าของลีโอนาร์ตนี้ไม่ธรรมดาเลย” จั้นเจาส่งเสียงจุกปาก แล้วจิ้มไปที่จอ “พี่ใหญ่ออกมาแล้ว มีแค่พี่ใหญ่ที่สะกดคนทั้งงานได้ ขนาดหัวหันมาเพียงขมรัศมีเขาไม่ลง”

ในจอเป็นภาพไปจั้นถึงเดินออกมารับชายสูงวัยผมสูงแสนหล่อเหลาส่งงามผมสีเงินทั่วทั้งศีรษะอย่างมีมารยาท

“พี่ใหญ่ก็มีช่วงเวลาที่มีมารยาทกับเขาด้วย?” ไปอวีถึงถามเจียงผิง

“คนแก่นั้นเป็นใคร”

“คุณสองคนตัดขาดจากโลกภายนอกจริง ๆ เหนียว” เจียงผิงเซิ่ง
“เขาชื่อหั่นสาวซี นักดนตรีชื่อดังระดับโลก”

“เหมือนฉันจะเคยอ่านคอลัมน์แนะนำเขาในนิตยสารนะ ดูเหมือน
จะเป็นหนึ่งในวาทกรรมที่ดีที่สุดของโลก” จันเจาจูบปลายคาง “ศิลปิน
ระดับสมบัติชาติแบบนี้ไม่ถือว่าเป็นคนในแวดวงบันเทิงหรือเปล่า ทำไม
มาร่วมงานศพด้วย”

“เพิ่งบอกอยู่หยก ๆ ไม่ใช่เธอครับว่าฉางเหยียนเป็นรุ่นน้องของ
เงินเจียอี สองคนนี้เป็นนักเรียนของหั่นสาวซี”

“เงินเจียอี” จันเจาซีที่หน้าจ้อโทรทัศน์

ภาพเงินเจียอีสวมเดรสสีดำ ใบหน้าถูกบดบังด้วยผ้าลูกไม้สีดำ
เดินออกมาด้วยท่าทางแบบพี่สาวคนโตมาประคองหั่นสาวซีเข้าข้างใน
พร้อมใช้ทิชชูซับน้ำตาไปด้วย

“โห...” เจียงผิงอดถอนหายใจไม่ได้ “มาดเจ้เจียอีแบบนี้ ไม่อยาก
เชื่อเลยจริงๆ ว่าเบื้องหลังจะเกาะพีเลี้ยวหมาด้วยภาพแบบสาวน้อยเต็มตัว
หลายบุคลิกจัง”

“อืม...” จันเจาจูบปลายคางเบาๆ ส่งเสียงออกมาแบบไม่บงบอก
ความหมาย

ไปอวีถึงสะกิดเขาก่อนที่เขาจะพูดอะไรแปลกๆ ออกมา “ไม่หิว
แล้ว?”

“หิว” จันเจาจูบขึ้นยืน จูงไปอวีถึงไปกินข้าว

เจียงผิงอยากดูโทรทัศน์ต่อจึงให้ทั้งสองช่วยหิ้วของกินกลับมา
ชุดหนึ่งด้วย เพราะเขาจะไม่ออกไปข้างนอก

พอทั้งสองคนเข้าลิฟต์ จู๋ๆ จันเจาก็พูดอย่างเป็นปริศนากับไปอวีถึง
ว่า “นายเชื่อหรือเปล่าว่าฉางเหยียนอยากตายมาตั้งนานแล้ว”

ไปอวีถึงทำหน้าที่ไม่ถูก “โธ่เสียงพูดนายดูมึนกลืนกอสลิปวงการ
บันเทิงหน่อยๆ นะ”

จันเจาอมยิ้ม

“นายรู้ได้ไง” ไปอวีถึงแปลกใจ

นิ้วมือจั่นเงาเคาะปลายคางเบาๆ “บนตัวเธอมีกลิ่นอายของความ
มัวเมาเพื่อฝันอยู่”

ไปอวีถึงยิ้มอ่อน “เสน่ห์ส่วนตัวละมั้ง?”

จั่นเงาทำเสียงจู้ๆ พลังสายศิระชะ “ผู้หญิงที่มีเรื่องราวประสบการณ์
ชีวิต ส่วนมากจะค่อนข้างมีเสน่ห์ แต่ผู้หญิงที่มัวเมาเพื่อฝันจะมีมนตร์ขลัง”

ไปอวีถึงหลุดขำ “นายนี่รู้เยอะพอตัวนะเนี่ย”

จั่นเงายิ้มกริ่มยื่นมือไปหยิกแก้มเขา “อย่าหึงสิ พี่ให้ความสำคัญ
กับน้องแค่คนเดียว...”

พูดยังไม่ทันจบ ประตุลิต์ก็เปิดพอดี้ ตำรวจสาวๆ สองคนชอบ
เอกสารยืนอยู่ตรงหน้าประตุลิต์มัวแต่อึ้งจ้องคนทั้งคู่ที่ทำพฤติกรรม
น่าสงสัยอยู่ในลิฟต์สามวินาที ก่อนที่จะเหวี่ยงหน้าขึ้น “อริย!”

ไปอวีถึงรีบกดปุ่มปิดประตุลิต์ พอประตุลิต์ปิดแล้วทั้งคู่ยังได้ยิน
เสียงร้องเป็นปลื้มจากด้านนอกอยู่ “น่ารักจังเลย!”

ไปอวีถึงสายศิระชะ จั่นเงาลูบปลายคางครุ่นคิด “ผู้หญิงเดี๋ยวนี้น่าใจ
ยากจริงๆ!”

ผู้คนจำนวนมากรวมตัวกันอยู่ภายนอกโรงเคารพศพอันเคร่งขรึม พิธีศพ
จัดขึ้นที่โบสถ์แห่งหนึ่งซึ่งไปจนถึงเลือกอย่างพิถีพิถัน หลังจากพิธีการสวด
อธิษฐาน ก็คือพิธีอำลาศพอันแสนยืดยาว และเนื่องจากมีผู้คนมากมาย
เหลือเกิน ดังนั้นทุกคนที่อำลาศพเรียบร้อยแล้วจึงพากันรอและพักผ่อน
อยู่ที่สนามหลังโบสถ์เพื่อรอพิธีเคลื่อนศพไปฝัง

สนามหลังโบสถ์แสนใหญ่โต ต้นไม้สูงเสียดฟ้า สวนดอกไม้ก็
ตัดแต่งได้วิจิตรงดงามเช่นกัน

หม่าฮั่นเดินไปตรกริมสวนดอกไม้ ฟังเห็นอรวกั้นทอดสายตามอง
ไปไกลๆ...โบสถ์นี้สร้างอยู่บนยอดเขา ทิวทัศน์สวยงามอย่างยิ่ง ด้านล่าง
ครึ่งหนึ่งคือตึกสูงของเมือง S ส่วนอีกครึ่งหนึ่งคือทะเล

เงินเจียอีและพวกฉีเล่อต่างกำลังยุ่ง เจ้าหูกับหม่าฮั่นจึงออกมา

สูดอากาศ เจ้าหญิงไปหยิบเครื่องดื่ม ส่วนหม่าฮั่นเหม่อมองทิวทัศน์ตามลำพัง

เขาจำไม่ได้ว่าก่อนหน้านี้เจ้าเจ๋วทำอะไรกับเขาไว้บ้าง แต่เพราะได้ฟังคำบอกเล่าจากพวกจั่นเจาจิ้งนิกซั้นได้ หลายวันมาถึงเขาจะไม่รู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ แต่ตอนกลางคืนเขาจะต้องตั้งกลองวิดีโอเอาไว้ที่หน้าประตู กลัวว่าตัวเองจะโดนเจ้าเจ๋วจับแยกหรือปลุกบุคคลิกอะไรเข้าโดยไม่รู้ตัว หากออกไปฆ่าคนกลางดึกก็เป็นอันจบกัน

ขณะที่กำลังคิดฟุ้งซ่าน เขารู้สึกว่ามีเสียงฝีเท้าอยู่ด้านหลังจึงเหลียวกลับไปมอง

พบว่าไม่ไกลออกไปมีสุภาพบุรุษผมสีเงินคนหนึ่งเดินเนิบ ๆ ตรงมายังข้าง ๆ ตัวเขา โดยมาหยุดยืนอยู่ริมราวกันพร้อมทอดสายตามองทิวทัศน์

หม่าฮั่นไม่รู้จักเขา คนส่วนใหญ่ในงานล้วนเป็นคนดังในแวดวงการเมืองและธุรกิจทั้งสิ้น ดังนั้นเขาเลยไม่อยากสมาคมด้วย จึงหันหลังเตรียมจะเดินจากไป

“คุณเป็นแฟนของเจี้ยอี้ไช่หรือเปล่า” อยู่ ๆ ชายสูงวัยคนดังกล่าวก็เอ่ยปากถามหม่าฮั่น

หม่าฮั่นเหลียวมองเขาพลางนิกทบทวน - นึกออกแล้ว ชายชราคนนี้เป็นอาจารย์สอนเงินเจี้ยอี้ร้องเพลง แต่จริงๆ แล้วเจี้ยอี้ไม่มีพรสวรรค์ด้านการร้องเพลงเท่าไร เธอแสดงหนังได้ดีกว่า

“เจี้ยอี้ชอบคุณมากเลยนะ ได้ยินว่าคุณเป็นตำรวจ?” ชายสูงวัยถามต่อ

หม่าฮั่นพยักหน้า

“ผมชื่อหรงหน่าซือ” ชายสูงวัยแนะนำตัวอย่างมีมารยาทสูงและกิริยางดงามมาก

หม่าฮั่นผงกศีรษะ สื่อความว่าตัวเขารู้อยู่แล้ว

“เหมือนที่เจี้ยอี้บอก เหม่มาก” หรงหน่าซือยกเอาท่าทางนิ่ง ๆ เงียบ ๆ ของหม่าฮั่นมาแซวเล่น “เสียวเหยียนกับเจี้ยอี้เปรียบเหมือนลูกสาวผมทั้งสองคน นิสัยของพวกเธอต่างกันมาก แต่ก็ทำตัวน่ารักทั้งคู่”

หม่าฮั่นรู้สึกว่ายาวไกลเสียใจต่อการตายของฉางเหยียนมาก
เลยต้องการหาใครสักคนระบาย ดังนั้นจึงไม่ได้ตอบอะไร ได้แต่ฟังเขาพูด
“คุณมีกุญแจมือไหม” จู่ๆ หร่นสาวซีก็ถามประโยคแปลกๆ ขึ้นมา
หม่าฮั่นมองเขาแล้วมองเขาก่อน รู้สึกแปลกๆ ซอบกล
หร่นสาวซีถามอีก “มีไหม”

จังหวะนั้นเจ้าหูเดินถือเครื่องตี๋มสองกระป๋องเข้ามา ข้างหลังยัง
ตามมาด้วยฉีเล่อและเฉินอวีที่เหนื่อยสายตัวแทบขาด

ดวงตาทั้งสองข้างของฉีเล่อกับเฉินอวีบวมราวกับลูกวอลนัท เจ้าหู
รู้สึกวุ่นวายทั้งคู่อังให้ต่อไปมีหวังได้เป็นโรคซึมเศร้าแน่ จึงพาทั้งคู่ออกมา
สูดอากาศ และเห็นหม่าฮั่นกำลังคุยกับหร่นสาวซีเข้าพอดี

หม่าฮั่นถูกหร่นสาวซีถามจนนิ่งอึ้ง แต่เขาก็ยังคงผงกศีรษะ สื่อความ
ว่า - ต้องมีอยู่แล้ว

“งั้นก็เยี่ยมเลย” หร่นสาวซียื่นสองมือพรวดออกมา พร้อมกำ
สองมือประกบเข้าหากันไว้ตรงหน้าหม่าฮั่น

หม่าฮั่นไม่ค่อยเข้าใจนักว่าเขาหมายความว่าอะไร

“จับผมเถอะ” หร่นสาวซีกล่าวอย่างสงบ

ขณะนั้นเจ้าหูซึ่งเดินมาตี๋มน้ำอยู่ด้านข้างก็พลอยอึ้งไปด้วย -
หมายความว่าไง

หม่าฮั่นมองเขาอยู่ครู่หนึ่งก่อนส่ายหน้าไปมา “ผมไม่ค่อยเข้าใจ”

“ผมเป็นคนฆ่าเสี่ยวเหยียน” คำพูดหร่นสาวซีประโยคเดียวเล่นเอา
ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นอึ้ง แต่เขากลับยังทำหน้าที่สงบนิ่งเรียบเฉยด้วยท่าทาง
สบายๆ “จับผมเถอะ”

ทุกคนโดนเขาทำเอางุนงงกันไปหมด

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงหนึ่งดังมา “ในเมื่อเขาบอกแบบนี้ ก็จับเขาไป
แล้วกัน”

ทุกคนหันหน้าไป ลีโอนาร์ตพึ่งอยู่ที่ขอบราวกัน ด้านหลังคือยูจิน
ที่สอตส่ายสาดด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“เป็นไปได้อย่างไรคะ” ฉีเล่อสงสัย “คุณเพิ่งกลับจากต่างประเทศ

ไม่ใช่เธอ”

เงินอวีพยักหน้าด้วยอีกคน

“เธอป่วยตาย” หม่าฮั่นหันกลับมาพูดกับหรั้นสาวซี “รายงานทางนิติเวชไม่พบร่องรอยการฆาตกรรม เธอป่วยตายแน่นอน”

“นั่นสิคุณปู่” เจ้าหู่ยื่นมือไปแตะขาของหรั้นสาวซี “คุณเสียใจเกินไปหรือเปล่า รีบทำใจเถอะ คนผมหงอกส่งคนผมดำเป็นเรื่องน่าเศร้าใจก็จริง แต่ทำใจยอมรับเถอะครับ”

หรั้นสาวซีส่ายหน้า พูดซิงซัง “จับผมไปเถอะ ไม่งั้นจะมีคนตายอีกหลายคน”

หม่าฮั่นขมวดคิ้วนิด ๆ เจ้าหู่ซึ่งอยู่ข้างหลังหรั้นสาวซีส่งสายตาทหาเขาพร้อมชี้ที่หัวสมอง ความหมายนั่นคือ - ตาแก่นี่สมองมีปัญหาหรือเปล่า

เงินอวีไหวพริบดีกว่าเพื่อน รีบย่องไปหาตัวเงินเจียวมาช่วย

“กรี๊ด!”

ขณะที่ทุกคนกำลังทำอะไรไม่ถูก กลับได้ยินเสียงกรี๊ดร้องดังมาจากทางด้านหลัง

ฉีเล่อตกใจจนสะดุ้ง “ไม่นะ!”

หม่าฮั่นสบตากับเจ้าหู่แวบหนึ่ง - วันนี้สองตัวช่วยอย่างพีใหญ่ไปกับฉีเล่ออยู่กันครบ คงไม่เกิดคดีฆาตกรรมอะไรขึ้นอีกใช่ไหม

แล้วก็เห็นผู้คนจำนวนมากมุงอยู่ตรงประตูหลังของโถงเคารพศพที่อยู่ห่างออกไป พร้อมทั้งมีสุภาพสตรีอีกไม่น้อยที่กำลังหวีดร้อง หม่าฮั่นกับเจ้าหู่จึงรีบวิ่งเข้าไปดู

หรั้นสาวซียืนสงบนิ่งอยู่ที่เดิม ทอดสายตามองออกไปไกล ๆ พลงพึมพำกับตัวเองว่า “คอยดูเถอะ...”

ขณะที่กำลังพึมพำนั้น ก็รู้สึกว่ามีใครเดินมาอยู่ข้างหลังเขา

หรั้นสาวซีหันไปก็พบว่าลีโอนาร์ดยืนอยู่ตรงหน้า เขาถอดแว่นตาออก เค้าโครงหน้าตรงรับกับเบ้าตาลึก ดวงตาสีฟ้าเทาเหมือนดั่งทะเลลึกไร้ซึ่งอารมณ์ มีแต่ความเฉยชา...สมกับเป็นดวงตาของมาเฟีย

ลีโอนาร์ดมองสำรวจหรั้นสาวซีอยู่ครู่หนึ่งก็ใส่แว่นแล้วหมุนตัวจากไป

“ไปกันง่าย ๆ แบบนี้เลย” ยูจินเดินตามอยู่ข้างหลังถามลีโอนาร์ด “จิตใจที่สงบลงแล้ว? อยากตายตามเธอไปหรือเปล่า”

ลีโอนาร์ดเดินเนิบ ๆ ออกข้างนอก “ถ้าฉันจะตายตามเธอไป ก็ต้องจับคนเป็น ๆ แบบเกมล่าสังเวยก่อนค่อยว่ากัน”

“งั้นตาแก่นั่นล่ะ” ยูจินเอ่ยถาม “เขาบอกว่าเขาฆ่าคนรักของพี่นะ”

ลีโอนาร์ดเดินออกจากสนาม ยืนเหลียวกลับไปมองจากตรงหน้า ประตู นานสองนาทีกว่าจะเอ่ยออกมา “เขาตายไปแล้ว” พุดจบก็ขึ้นรถจากไปพร้อมกับยูจิน

ลีโอนาร์ดจากไปแล้ว แต่ที่สนามหลังโบสถ์ยังอลหม่านกันอยู่

หมาฮันกับเจ้าหูช่วยกันฝูงชนออกไปโดยความช่วยเหลือของฝาแฝด ทำให้เห็นว่ามีผู้หญิงอายุสี่สิบกว่า ๆ คนหนึ่งนอนอยู่กับพื้น ใบหน้าเธอขาวซีด สองตาเบิกโพลง เป็นการนอนหงายตัวเหยียดตรง เพียงแค่มองปราดเดียวก็รู้ว่าหมดลมหายใจแล้ว

เธอตายอยู่ข้าง ๆ โต๊ะบริการอาหารและเครื่องดื่ม ข้าง ๆ มื้อยังมีแก้วที่น้ำหกกระเซ็นไปกว่าครึ่งอีกหนึ่งใบ

หมาฮันซึ่งหียบแซนด์วิชให้ล้วยหางกินอยู่ข้าง ๆ เมื่อครู่เห็นเต็มตาว่าอยู่ดี ๆ ผู้หญิงคนนี้ก็หงายหลังไปหลังจากดื่มน้ำได้ครึ่งแก้ว พอคลำดูชีพจรที่ลำคอก็พบว่าขาดใจตายไปแล้ว

กงซุนเดินเข้ามา ใช้ผ้าเช็ดหน้าห่อแก้วหียบมาลองดม แล้วสบตาหมาฮันที่นิ้วหน้ากัมไปดมมุ่มปากศพผู้หญิงคนดังกล่าว – กลิ่นแปลกมาก ถูกพิษ?

กงซุนจางปากหญิงผู้ตายออก ก็พบว่าลิ้นของเธอไหม้และทะไปหมด หลังจากส่องช่องปากเธออยู่พักหนึ่ง อยู่ ๆ กงซุนก็แบมือใส่หมาฮัน “ขอตะเกียบข้างหนึ่ง”

หมาฮันหียบตะเกียบประเภทที่ใช้แล้วทิ้งจากบนโต๊ะส่งให้กงซุน

กงซุนถือตะเกียบเคาะฟันของผู้ตายอย่างเบาเมื่อ...

“ฮ้า...”

ผู้คนโดยรอบฮือฮาขึ้นมาทันทีเมื่อเห็นว่าฟันสองซี่ในปากศพผู้หญิง

หลุดร่วงลงมาเพียงแค่งวงชุนเคาะเบา ๆ

กวงชุนนิ้วหน้า “ซึกจะหลอนแล้วละ!”

หมาชินพลอยทำตาโตไปด้วย “นี่มันพิษอะไรกันคะ!”

ที่ด้านข้าง ไปจนถึงซึ่งหน้าเครียดมากอยู่แล้ว คราวนี้ยิ่งเครียดหนักขึ้น ฝาแฝดที่อยู่ข้างหลังแหงนมองท้องฟ้า - สองตัวชวยไปจนถึงกับฉีเล่อรวมตัวกัน แค่เจอหน้าจะต้องมีคนตาย...ตายวนไปไม่มีที่สิ้นสุด หมดทางเยียวยา!

...

ภายในร้านอาหารแห่งหนึ่งตรงข้ามสำนักงานตำรวจ จันเจากับไป๋อวี้ถึงซึ่งกำลังฉลองมืออรร้อยด้วยข้าวผัดทะเลกับขนมจีบปลา รู้สึกว่าหนังตาขวาเริ่มกระตุก

เสียงริงโตนโทรศัพท์ดังขึ้นอย่างไม่รู้กาลเทศะ

ไป๋อวี้ถึงหยิบโทรศัพท์ที่ออกมาวางไว้บนโต๊ะ พบว่าคนที่โทร.มาคือหมาฮั่น

จันเจาถือตะเกียบคีบขนมจีบชิ้นหนึ่งค้างอยู่พร้อมมองไป๋อวี้ถึง “เกือบลืมนี่ไปเลย วันนี้พี่ใหญ่กับฉีเล่ออยู่ด้วยกัน”

ไป๋อวี้ถึงกุมขมับ กดปุ่มสปีกเกอร์โฟน ก็ได้ยินเสียงแสนสุขุมของหมาฮั่นดังออกมาสามคำ “มีคนตาย”

...

02 ฝันกับยา

มีคนตายอีกแล้ว!

จันเจากับไปอวีถึงต้องจับมือกลางวันอย่างไม่มีทางเลือก จันเจาซึ่งไม่ค่อยเต็มใจไปนั่งเสียบขนมจีบมาสองไม้ เดินกินออกจากร้านเตรียมตัวไปลงโทษคนเลวปราบปรามคนชั่ว

รถมาถึงหน้าประตูโบสถ์ที่จัดพิธีศพ ทันทีที่ไปอวีถึงเปิดประตูลงจากรถ ก็ถูกแสงแฟลชส่องวาบเข้าใส่จนชะงักไปครู่หนึ่ง

จันเจาแอบส่องดูข้างนอกจากภายในรถแวบหนึ่ง - นักข่าวเยอะจัง

รถของไปอวีถึงคันนี้สะดุดตาเต็มที่อยู่แล้ว ทันทีที่จอดลง นักข่าวตรงหน้าประตูก็นึกว่ามีคนดังคนไหนมาอีก จึงรัวชัตเตอร์ชนิดไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น

ทว่าขณะที่กดชัตเตอร์ ทุกคนต่างก็มีข้อสงสัย - สุดท้ายหนุ่มหล่อคนนี่คือใคร

ลั่วเทียนมารับตรงหน้าประตู แล้วนำทางไปอวีถึงกับจันเจาไปยังที่เกิดเหตุ โดยระหว่างทางก็เล่ารายละเอียดคดีให้ฟังไปด้วย

ท่ามกลางนักข่าวสายบันเทิงจำนวนมากตรงหน้าประตู ยังมีนักข่าวสายสังคมอีกจำนวนหนึ่ง บางคนจำไปอวีถึงกับจันเจาได้ เพราะแม้ทั้งคู่จะไม่นับว่าเป็นบุคคลสาธารณะอะไร แต่ในฐานะหัวหน้าทีม S.C.I. และน้องชายของไป๋จินถิง ก็ทำให้ไปอวีถึงกลายเป็นคนดังอยู่พอควร ส่วน

จันเจาก็เช่นกัน เพราะหากถามว่าผู้ชายแบบใดที่ได้รับความนิยมที่สุดในโลก คำตอบก็คืออัจฉริยะกับคนหน้าตาหล่อเหลานั้นเอง และผู้ที่ครอบครองทั้งสองสิ่งย่อมไม่มีข้อแม้ใดให้ต้องทำตัวติดดินอยู่แล้ว

การปรากฏตัวอย่างกะทันหันของคนคุณี้กระตุกต่อมความคิดของนักข่าวจำนวนไม่น้อย หรือว่าในพิธีศพเกิดเหตุร้ายอะไรขึ้น ร้อนถึง S.C.I. ต้องออกหน้าลงมือ คดีฆาตกรรมต่อเนื่อง?

ทุกคนต่างได้ยินผ่านหูกันมาว่าไปจนถึงมีวิญญูณชั่วร้ายสิงร่าง ทุกครั้งที่จัดงานใหญ่จะต้องมีคดีฆาตกรรม ดูท่าจะตรงตามข่าวลือจริง ๆ ด้วย!

“พันหลุด?” จันเจาถามลั่วเทียนด้วยความแปลกใจ “ทำไมพันหลุดได้?”

ลั่วเทียนส่ายหน้า หม่าซินที่วิ่งออกมาจับพวกเขาคือประจักษ์พยานคนแรก เธอรีบบอกจันเจาว่า ตอนนั้นหญิงผู้ตายรายดังกล่าวอยู่ข้างๆ เธอแค่ดื่มน้ำแก้วเดียวก็ตายเลยทันที น้ำและเครื่องดื่มที่บริการอยู่ตรงนั้นเป็นแบบบุฟเฟต์ทั้งหมด คนอื่นๆ ตั้งเยอะดื่มแล้วไม่เห็นเป็นอะไร แต่น้ำในแก้วน้ำในมือหญิงผู้ตายมีกลิ่นฉุนแปลก ๆ

“ฉุนขนาดนี้ยังหยิบขึ้นมากินอีก?” ไปอู่วีถึงสงสัย

“ฉันก็รู้สึกแปลกใจเหมือนกัน” หม่าซินทำท่างุนงง “คนปกติไม่มีทางดื่มน้ำแก้วนั้นแน่ เหม็นขนาดนั้น!”

“มียาพิษอะไรที่ทำให้พันคนเราหลุดได้ในชั่วพริบตาบ้างไหม” จันเจาถามหม่าซิน

หม่าซินส่ายหน้าราวอย่างกับปองแปง “ขนาดได้ยินยังไม่เคยได้ยินหัวหน้าฉันยังกลัวเลยล่ะ”

ไปอู่วีถึงสบตากับจันเจาแวบหนึ่ง – มีตอนที่ทงซุนกลุ่มใจด้วย?

จันเจายกมือขึ้นลูบปลายคางไปมา “น้ำที่มีกลิ่นเหม็นมากงั้นหรือ...”

ไปอู่วีถึงเหลือบมองจันเจา เห็นเขาหรือตาลงนิด ๆ นิ้วมือลูบไล่ปลายคางตามแบบฉบับ คล้ายกับมีเบาะแสแล้ว

ลั่วเทียนสบตากับหม่าซินโดยอัตโนมัติ พวกกันทั้ง – ไม่เทพขนาดนั้น

มั้ง? แบบนี้ก็ยังหาเบาะแสได้ด้วย?

ทุกคนมาถึงจุดที่พบศพ

จันเจาปรี่เข้าไปหาศพเป็นอย่างแรกทันที ก่อนจะย่อตัวนั่งลงดู

ช่องปากของผู้ตาย

ไปอวีถึงถามกงซุน “มีเบาะแสอะไรไหม?”

กงซุนแบมือออก “ต้องกลับไปผ่าชันสูตร”

ไปจิ้นถึงทำหน้าที่ตาเคร่งเครียดถามไปอวีถึงว่า “ถ้าหากเป็นการวางยาฆาตกรจะยังอยู่ที่นี้หรือเปล่า?”

ไปอวีถึงยกไหล่ “เป็นไปได้ ไม่ว่าใครก็ไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น ต้องได้รับการสอบสวนก่อน”

ไปจิ้นถึงกลอกตามองบน ฝาแฝดก้าวขึ้นมาหา “ดูเหมือนลีโอนาร์ดจะไปแล้วนะ”

ไปอวีถึงขมวดคิ้ว

“เฮ้ม ๆ”

ไปอวีถึงได้ยินเสียงคนกระแอมอยู่ข้างๆ ตัว พอหันหน้าไปก็เห็นกงซุนส่งสายตาให้เขา “นายไปจัดการแมวของนายก่อน”

จังหวะนั้นไปอวีถึงถึงได้เห็นว่าผู้คนในที่ที่เกิดเหตุจำนวนไม่น้อยทำหน้าที่เหยงมองไปทางศพ เขามองตามทิศทางนั้นไปบ้าง ก็พบว่าจันเจาย่อตัวนั่งอยู่ข้างศพ กำลังถือช้อนคนকাແພັດน้อยเคาะพื้นของศพอยู่ราวกับเคาะมู่อวี!...เคาะไปที่หนึ่งพื้นก็หลุดออกมาชิ้นหนึ่ง

ไปอวีถึงนิ้วหน้านิด ๆ

แม้ว่าพฤติกรรมจันเจาจะเข้าใจยากในบางครั้ง แต่เขาไม่ใช่คนที่ทำอะไรไม่แยกแยะ การเคาะแบบนี้ต้องมีสาเหตุแน่นอน...นอกจากนั้นแล้วไปอวีถึงเองก็สนใจอยู่เหมือนกัน ว่าเพราะเหตุใดพื้นถึงเปราะจนเหมือนกับพื้นกลางไปได้ นี่มันยาพิษอะไรกัน

¹ แปลตรงตัวว่า ปลาไม้ เพราะทำจากไม้และมีรูปลักษณะคล้ายกับปลา เป็นเครื่องประกอบพิธีกรรมทางศาสนาชั้นสำคัญของพระสงฆ์จีน โดยที่จะมีไม้อีกท่อนสั้นสำหรับใช้เคาะไปบนตัวมู่อวีตามจังหวะของบทสวดมนต์

จันทะดั่งกล่าว จันเจาที่ทำท่าเหมือน ‘เล่น’ พอแล้วก็ลุกขึ้นยืน
ค่อยๆ เดินไปอีกด้าน

ไปอวีถึงมองตาม ก็พบว่า เป็นทิศทางที่ห่างกับเจ้าหูรวมถึงเด็กสาว
อีกสองสามคนอยู่กัน

“ดูเหมือนเขาจะพบอะไรเข้าแล้ว?” กงซุนถามไปอวีถึง

ไปอวีถึงครุ่นคิด “คงไม่ต้องกักทุกคนไว้สอบแล้ว”

“หมายความว่าไง” ไปจันถึงไม่เข้าใจ

ไปอวีถึงเผยยิ้ม “เจ้าแมวนั้นถ้าไม่รู้แล้วว่าฆาตกรเป็นใคร ก็ต้อง
มีวิธีการจับตัวเขาได้แล้ว”

ฝ่าแผ่นดินตากระดุก – แม่เจ้า เทพโคตร!

จันเจาเดินไปถึงข้างตัวหมาฮั่น ทว่าเขาไม่ได้ไปหาหมาฮั่นและเจ้าหู
แต่ไปคุยกับเงินเจียอีและฉีเส่อ “คนที่ตายนั้นเป็นใคร”

“เธอชื่อสวีหิงคะ เป็นช่างแต่งหน้าชื่อดังมากในวงการ” เงินเจียอี

ตอบ

จันเจาพยักหน้ารับทราบ แล้วจู่ๆ ก็ถามสามสาวขึ้นว่า “ในที่นี่มีใคร
เป็นกังฟูหรือเปล่า”

ทั้งสามคนนิ่งอึ้ง

“เป็นกังฟู?” เงินอวีจึง

“เช่น สตันท์แมน หรือไม่ก็ครูสอนศิลปะการต่อสู้...”

“อ้อ!” เงินเจียอีพยักหน้า “มีสามคนคะ มี...” เธอกำลังจะชี้ แต่
จันเจาห้ามเธอไว้พร้อมถามว่า “พวกเธอมีใครพกยาติดตัวบ้าง”

“ยาอะไร” สามสาวเอียงหัวพร้อมๆ กัน

“ยาอะไรก็ได้ ต้องการแบบแคปซูล”

“ฉันทะมีคะ” เงินอวีเตรียมจะคั้นในกระเป่า “ยาแก้หวัดได้หรือเปล่า
คะ”

จันเจาห้ามเธอไว้อีกพร้อมกระดิกนิ้วเรียกสามสาว รวมถึงเจ้าหู
หมาฮั่น และไปฉีซึ่งยืนอยู่ข้างๆ ส่งสัญญาณว่าให้ขยับเข้ามา

ทั้งหกคนขยับเข้าไปด้วยความสงสัย จันเจากระซิบสั่งสองสามคำ

ทั้งหกคนสบตากันและกันครู่หนึ่ง แล้วพยักหน้าสื่อความว่าเข้าใจ

จากนั้นจันเจาก็หมุนตัวเดินเอื่อยๆกลับมา ไปอวีถึงเห็นเขาเดินมาที่ข้างตัว เอามือโพล่หลังทำท่าราวกับแมวตัวหนึ่งที่เพิ่งคาบหนูตัวอ้วนได้ จึงเอ่ยถามว่า “ต้องใช้เวลานานแค่ไหน”

จันเจาเสยะยิ้ม ชูขึ้นสามนิ้ว “ไม่เกินสามนาที!”

ไปอวีถึงเลิกคิ้ว สื่อความว่าจะตั้งตารอชม

ไปจันถึงกับพวกกงซุนที่อยู่ข้างๆ ต่างพากันรู้สึกเหมือนไม่อยากเชื่อ...

จันเจามั่นใจได้อย่างไรว่าจะจับฆาตกรได้ภายในสามนาที

ไปอวีถึงสังเกตการลงมือของทั้งหกคนตรงหน้า พบว่าสามสาวแยกกันเดินไปคนละทางก่อน แล้วจากนั้นหม่าฮั่น เจ้าหู และไปจื่อก็ต่างคนต่างตามประกบหลังอยู่ห่างๆ...และทันใดนั้นก็ได้ยินไปจื่อส่งเสียงตะโกน “คุณนี่เอง!”

ทุกคนสะดุ้งเพราะเสียงตะโกนของไปจื่อพร้อมหันขวับไปมอง ก็เห็นว่าไปจื่อยกมือชี้ไปที่ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งสวมสูทสีดำตัดผมทรงครีว² etail นอนอยู่หน้าประตูมิกกรรมระดับน้ำพุขึ้นหนึ่ง พอเห็นไปจื่อชี้ไปที่เขาก็หมุนตัวแล้ววิ่งหนีไปทันที

เห็นได้ชัดว่าทักษะความสามารถของเขาไม่เลว เคลื่อนที่รวดเร็วฉับไว เขาวิ่งตะบึงไปทางราวกันด้านหลัง ทว่าถึงแม้เขาจะไว แต่ไปอวีถึงไวยิ่งกว่า เพราะฟ่งกระโจนแค่มาก็ก้าวก็ตามทันแล้ว

สิ่งกีดขวางในสวนดอกไม้ไม่มีไม่น้อย ทุกๆ จุดล้วนเต็มไปด้วยพุ่มไม้ที่ตัดแต่งเป็นระเบียบเสมอกันและเก้าอี้เหล็กตัดตัวยาว รวมถึงชุ้มดอกไม้

บุคคลผู้นั้นพุ่งตรงไปทางราวกัน ไปอวีถึงวิ่งทแยงมุมไล่ตามเขาไป การเคลื่อนไหวแคล่วคล่องว่องไวจนทุกคน ณ ที่นั้นพากันอ้าปากค้าง

เห็นได้ชัดว่าเป้าหมายของคนผู้นั้นคือกระโดดออกนอกราวกัน แล้วหนีลงจากเนินเขา แต่น่าเสียดาย เพราะชั่วขณะที่เขากำลังจะ

² ทรงผมตัดสั้น โดดเด่นข้างออกให้ขาว และตัดผมด้านบนให้แบนราบไปตามรูปทรงศีรษะ โดยจะเหลือความยาวของผมหางม้าไว้ราว 2-3 เซนติเมตรเพื่อให้สามารถจัดแต่งได้บ้าง

ก้าวกระโดดออกไปนอกราวกัน ไปอวีถึงกระโดดขึ้นราวกันก่อนหน้าเขา เพียงก้าวเดียว แล้วหมุนตัวเตะเข้าที่ลำตัวของเขาทีหนึ่ง จังหวะที่เขาจะปีนขึ้นมาอีกครั้ง หม่าฮั่นกับเจ้าหูที่ตามมาสมทบก็ตะครุบตัวเขาไว้แล้วใส่กุญแจมือ

จันเจ้ายิ้มกริ่มถามหม่าฮั่นที่มองดูนาฬิกาจับเวลา “ใช้เวลาเท่าไร”

“หนึ่งนาที่สี่สิบห้าวินาทีค่ะ” หม่าฮั่นเงยหน้าขึ้นตอบด้วยสายตาแบบที่ไม่ได้ใช้มองมนุษย์ แต่เป็นการมองเทพเซียน

จันเจากลับดูเหมือนไม่ค่อยพอใจเท่าไร ส่งเสียง “จี้” ออกมา “สถิติในการไขคดีที่เร็วที่สุดก่อนหน้านี้คือหนึ่งนาที่สามสิบวินาที คราวนี้เข้าไปสิบห้าวินาที อดทำสถิติใหม่เลย”

กงซุนยกมือตบหน้าผาก “นายรู้ได้ยังไงว่าฆาตกรคือเขา”

จันเจ้ายึดอกตอบเต็มปากเต็มคำ “เดาสู่!”

ทุกคนถอนหายใจ – ว่าแล้ว

จังหวะนั้นไปอวีถึงพาคนร้ายกลับมา

เงินเจี้ยอู้อู้อักเขาจึงเข้ามาบอกจันเจา “เขาชื่อพานเจี้ยคะ เป็นสตันท์แมนคนหนึ่ง แล้วยังเป็นโค้ชพิตเนสกับนักมวยด้วย รู้จักกันดีกับฉางเหยียน”

จันเจาพยักหน้ารับรู้

จากนั้นก็ถามเขาหลังจากถูกนำตัวมาแล้ว “ทำไมคุณต้องฆ่าเธอ”

พานเจี้ยนั่งอยู่ซื่อดีใจ ก่อนเอ่ยปากอย่างเรียบง่ายว่า “เธอสมควรตาย”

จันเจาลูบปลายคาง “เธอทำเรื่องเลวร้ายอะไรไว้”

พานเจี้ยไม่ยอมพูดอีก

ไปอวีถึงสั่งให้หม่าฮั่นกับเจ้าหูส่งตัวคนกลับสำนักงานตำรวจ คดีนี้น่าจะไม่ได้เป็นของ S.C.I. ในเมื่อมันคลี่คลายแล้ว ก็ส่งคนร้ายให้พวกอ้ายหูไปสอบเอาแล้วกัน

ขณะนั้นเจ้าเงินเดินเอื่อยๆ มาข้างจันเจาก่อนแบมือออก ในมือมีแคปซูลยาอยู่สามเม็ด เป็นแคปซูลยาแก้หวัดสีเขียวสลัขาว

ทุกคนพากันงุนงง

เจ้าเงินเอ่ยถามจั้นเจา “เมื่อก็พวกเธอสามคนแก๊งทำแคปซูลยา หล่นไว้ตรงตำแหน่งที่เตตาในจังหวัดที่เดินเฉียดผู้ชายสามคน ทั้งสามคน ก้มหน้าลงมองแคปซูลยากันหมด แต่สองคนไม่ได้ใส่ใจ มีแค่พานเจี้ย ที่แอบเก็บแคปซูลยาขึ้นมา...แล้วฉือฉือก็ตะโกนใส่เขา นี่คือขั้นตอนทั้งหมด ในการไซเคดีของคุณ?”

จั้นเจาพยักหน้าหงึกๆ

“แคปซูลยา?” ไปอ้วถึงครุ่นคิดไปพร้อมๆ กับมองกงซุน

กงซุนลูปปลายคางพึมพำกับตัวเองอยู่เหมือนกัน “อ้อ...ที่แท้ก็วางยา แบบนี้เอง! แบบยล”

“วางยา ยังไงละ” หม่าซินยังไม่เข้าใจอยู่ดี คนอื่นๆก็เช่นกัน

กงซุนไปหยิบฟันซี่หนึ่งของผู้ตายมา พบว่าตัวฟันเป็นสีเหลืองเข้มๆ เหมือนสีของการบั้งจันเกรียม มีหน้าซำยังเปราะบางเสียด้วย “นี่คือฟัน เคลือบเซรามิก³!”

“ดูเหมือนคุณภาพไม่ค่อยดีนะ...” เงินเจี้ยอึ้งนิ้วหน้า

ฉือเล่อกับเงินอู๋พลอยพยักหน้าเห็นด้วย อาชีพอ่างพวกเธอนี้ ส่วนใหญ่จะทำวีเนียร์ทั้งปากแทบทุกคน แต่ฟันเซรามิกควรจะขาวสะอาด ถึงจะถูก ทำไม่เหลืองแบบนี้

“ยาพิษไม่ได้ใส่ไว้ในน้ำตั้งแต่แรก” กงซุนเอ่ย “นั่นเป็นแค่พิธีกรรมดา แก้วเดียว แต่มันเป็นการวางยาโดยอาศัยปฏิกิริยาทางเคมี!”

“วางยาโดยอาศัยปฏิกิริยาทางเคมี?” ทุกคนพากันเลิกคิ้ว – ล้ำสมัย มาก!

“วิธีวางยาประเภทนี้ แบบยลสุดๆ!” กงซุนบอก “เริ่มแรก เอา

³ คือการเคลือบผิวฟัน ด้วยวัสดุเซรามิก สีเหมือนฟัน หรือที่เรียกว่า “พอร์ซเลนวีเนียร์” (Porcelain veneers) ด้วยการติดแผ่นเซรามิกที่มีความบางและใสบริเวณผิวด้านหน้าของฟัน จุดประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาความผิดปกติของฟัน เช่น สี เนื้อฟันแตกหัก มีสีคล้ำ โดยทันตแพทย์ จะทำการเตรียมหน้าฟัน และสั่งขึ้นรูปผิวหน้าฟันใหม่ ให้ได้รูปร่างและสีที่ต้องการ ช่วยให้ฟันดูเป็นระเบียบ ขาว เป็นเงาสวยงาม

เคมีภัณฑ์ที่กำหนดไว้ใส่ไปในแคปซูลเม็ดหนึ่ง แล้วให้ผู้ตายกิน จากนั้นแคปซูลจะละลายในกระเพาะอาหาร กรดในกระเพาะจะทำปฏิกิริยาทางเคมีครั้งแรกกับสารเคมีในแคปซูล ซึ่งอาจทำให้เกิดก๊าซหรือของเหลว จึงปรากฏกลิ่นไม่พึงประสงค์ และทำให้คนเรารู้สึก...หิวน้ำและมีกลิ่นปากก็เลย...”

“ดีม่น้ำ!” ทุกคนพยักหน้า

กงซุนพูดต่อว่า “แต่น้ำที่ดื่มเข้าไป กับส่วนประกอบทางเคมีที่เกิดขึ้นตอนแรก รวมถึงส่วนประกอบทางเคมีของเซรามิกที่เคลือบพื้น ทำให้เกิดปฏิกิริยาครั้งที่สองเป็นการปะทุหรือไม่ก็ปฏิกิริยาออกซิเดชันขั้นรุนแรง! ดังนั้น...”

“อ้อ!” หม่าซินตีมือดังฉาด “ดังนั้นลั่นถึงได้ยุ่ย ฟันถึงได้หลุดร่วงหมด!”

กงซุนพยักหน้า “หลังจากเกิดปฏิกิริยาทางเคมีแล้วน้ำถึงจะเกิดกลิ่นฉุน สิ่งที่ทำให้เธอตายอาจจะเป็นความเสียหายของอวัยวะภายในที่เกิดจากการระเบิด หรือไม่ก็อาจจะเป็นสารซึ่งมีความเป็นพิษสูงซึ่งเกิดจากปฏิกิริยาทางเคมี”

เมื่อทุกคนเข้าใจแล้วต่างก็อดเหลือบมองจันเจาไม่ได้ - หมอนี่ฉลาดถึงระดับที่น่าพิศวงจริง ๆ มีหน้าซำเพียงมองผ่าน ๆ ก็ทะลุปรุโปร่งแล้ว ความคิดความอ่านราวกับไม่มีขีดจำกัดเลยสักนิด คิดไม่ถึงว่าลำพังแค่อือซ้อเนเคาะ ๆ ฟันก็หนีวิธีวางยาแสนสลับซับซ้อนแบบนี้ออก

หม่าซินบีบบักบ่นิ่งมำอยู่ข้าง ๆ “ชวนให้คนหมั่นใส่ซะมัด!”

“แล้วทำไมคุณถึงใช้แคปซูลยามาเดาคนร้ายตัวจริงล่ะ” เจ้าหูสงสัยเอ่ยถามจันเจา “อีกอย่างนะครึบ ทำไมถึงสงสัยแค่สตันท์แมนกับนักต่อสู้ป้องกันตัวสามคนนี่เท่านั้น”

จันเจาผายมือออก “อย่างแรก หัวใจสำคัญที่สุดที่จะทำให้วิธีการวางยาแบบนี้ได้ผลก็คือ ต้องทำให้เธอกลืนแคปซูลลงไป”

ทุกคนต่างพยักหน้า

“การจะทำให้คนกินยามันไม่ง่ายเหมือนให้ดื่มน้ำ ถ้าอย่างนั้น

มีสถานการณ์อะไรบางอย่างที่ต้องรีบกินยา” จันเจาเอ๋ยถาม

“ยาแก้ปวดเหรอ” ไปอวีถึงถาม

จันเจาพยักหน้าด้วยความพึงพอใจ

“แก้ปวด?” ทุกคนแปลกใจ

สาว ๆ พากันถาม “ปวดประจำเดือน?”

จันเจาส่ายหน้าพร้อมจิ้มที่หัวสมอง “ฉันเดาว่าปวดหัว”

“ปวดหัว...”

“ถึงเธอจะตายไปแล้ว แต่พิจารณาจากสภาพศพ สภาพะก่อนตายของเธอคือหน้าซีดเผือดและวิตกกังวล มาลงรายละเอียดสักหน่อย ชมับทั้งสองข้างของเธอมีรอยเคียวกัวซา⁴ แล้วยังมีรอยเล็บจาง ๆ ด้วย แสดงว่ามีการกดที่ชมับค้างไว้เป็นเวลานานก่อนตาย อาจจะปวดหัวจนเกินทน”

ทุกคนระจ่างกันแล้ว อาการปวดหัวนี้มันคร่าชีวิตคนได้จริง เวลาที่ปวดรุนแรง ถ้าหากมีใครส่งยาแก้ปวดให้สักเม็ด จะต้องกินอย่างแน่นนอน

“แต่ต่อให้ปวดหัวหนักมากก็จะไม่กินยาของคนแปลกหน้าสும்สี่สும்ห้า” ไปอวีถึงเอ่ย “ใครคนนั้นจำเป็นต้องพกยาแก้ปวดติดตัว และไม่ทำให้คนอื่นรู้สึกแปลกแยก ดังนั้นอาชีพที่บาดเจ็บเป็นประจำอย่างพวกสตันท์แมนกับนักต่อสู้ป้องกันตัวจึงสมเหตุสมผลที่สุด”

“ใช่แล้ว” จันเจาพยักหน้า “ยิ่งไปกว่านั้นยาที่พวกเขาพกน่าจะเป็นยาแก้ปวดที่ออกฤทธิ์ทันที สอดคล้องกับเหตุผลมากกว่ายาของหมอหรือยาแก้ปวดประจำเดือนที่สาว ๆ พกกัน!”

“เพราะฉะนั้นคุณเลยล็อกเป้าผู้ต้องสงสัยสามคนนี้ เพื่อดูปฏิกิริยาที่พวกเขาเมื่อแคปซูลยา?” หม่าฮั่นเอ๋ยถาม

จันเจาพยักหน้า “แม้ฉันจะไม่รู้ว่าแคปซูลยาที่เขาใช้หน้าตาเป็นยังไง แต่อาการที่เรียกว่าวู่วามหลังหวะจะต้องทำให้เขามีปฏิกิริยากับแคปซูลยาตามสัญชาตญาณ...ความจริงคือฉันให้พวกเขาสามคนคอยดู

⁴ ศาสตร์การบำบัดโรคแผนจีนซึ่งมีมาแต่โบราณ โดยใช้อุปกรณ์ที่มีลักษณะโค้งมนมากดและขูดตามผิวหนังส่วนต่างๆ ของร่างกาย เพื่อช่วยกระตุ้นการหมุนเวียนสลับโลหิต

ปฏิกริยาตอนที่นักต่อสู้สามคนนี้มองเห็นแคบซูลยา...ขอแค่มีอาการ หลุกหลิกนิดเดียว ก็คือฆาตกร!”

“แต่นี่ก็ไม่ถึงว่าเขาคนนั้นจะถึงขั้นไปตามเก็บ!” ไปเจ็บบอก “ผม เห็นเขาคิดจะโยนแคบซูลยาใส่น้ำพุ เลยตะโกนขึ้นมาตามคำสั่งที่”

“บางทีสีของแคบซูลอาจบังเอิญเหมือนกับสีแคบซูลที่เขาใช้วางยา ปฏิกริยาเลยเยอะขนาดนี้” ไปอู๋ถึงกล่าว “ดูไปแล้วเขาคนนั้นไม่ฉลาด เท่าไหร่ ไม่เหมือนคนที่จะใช้วิธีการรอบคอบแบบนี้สักใคร่”

จันเจาพยักหน้าเห็นด้วย “ฉันก็รู้สึกเหมือนกัน คงมีใครให้แคบซูล ยากับเขา เขาเป็นแค่คนลงมือ”

“ให้พวกอ้ายผู้สืบรายละเอียดแล้วกัน” ไปอู๋ถึงบอก พลังหันไป เหลือบมองหรั่งสาวซีที่อยู่ไม่ไกลจากตรงนั้น แล้วเอ่ยถามหมาฮั่นด้วยความสงสัย “คนคนนั้นคอยมองนายอยู่เรื่อยตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว ทำทางเป็น กังวลมากอยู่นะ”

“อ้อ...ใช่ครับ” หม่าฮั่นกับเจ้าผู้เล่าพฤติกรรมแปลก ๆ ของหรั่งสาวซี เมื่อสักครู่ให้ฟัง

“อะไรนะ” ไม่ต้องรอให้ไปอู๋ถึงมีปฏิกริยา เจินเจียอี้ก็ร้องลั่นขึ้นมา ก่อน “อาจารย์บอกว่าตัวเองฆ่าเสียเวรเหียน? เป็นไปได้ไง! นิสัยเขา อย่างกับนกกระทา⁵ ตัวหนึ่ง ไม่เคยเห็นเขาถืออาวุธอะไรเลยนอกจากไม้ ฆาตอง⁶”

หม่าฮั่นยกไหล่ สื่อความว่า - ไม่รู้รายละเอียดเล็กๆ เหมือนกัน

จังหวะนั้นหรั่งสาวซีเดินเข้ามาหาอีกครั้ง ทั้งยังคงพูดประโยคเดิม คือร้องขอให้ทุกคนจับกุมตัวเขา ไม่อย่างนั้นจะมีคนตายจำนวนมาก

ไปอู๋ถึงนิ้วหน้า “ในเมื่อคุณยอมมอบตัว ถ้าอย่างนั้นคุณฆ่า ฉางเหียนยังไงครับ”

⁵ ใช้บรรยายบุคคลซึ่งมีลักษณะนิสัยซี้ซั้ว ชักช้า อ่อนแอ ไม่ค่อยกล้าเผชิญหน้ากับ สิ่งต่างๆ และไม่ค่อยชอบมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น

⁶ ไม้อันเล็กน้ำหนักเบาและสั้นที่วาทกรใช้ในระหว่างการอำนวยเพลงหรือควบคุมวง ผลิตจาก วัสดุได้หลากหลายประเภท เช่น ไม้ หรือโลหะ

เห็นได้ชัดว่าหรั่งสาวซีไม่รู้จะตอบคำถามอย่างไร

“อาจารย์คะ อาจารย์ไม่เป็นอะไรใช่ไหม” เฉินเจียอี๋ค่อนข้างเป็นห่วงสภาพจิตใจของชายสูงวัยพอควร

ทว่าหรั่งสาวซีทั้งดี้อริ้นและแน่วแน่

ทุกคนจึงจนใจ – ยังมีคนทำตัวเง่าเรียกร้องขอให้จับอีกเธอเหนี่ย

“คุณบอกว่า ถ้าหากไม่จับคุณ จะต้องมีคนตายเยอะแยะ?” จั้นเจาแปลกใจ “เพราะอะไรครับ”

หรั่งสาวซีมุ่นหัวคิ้วน้อยๆ ทำหน้ากลัดกลุ้ม แต่กลับตอบไม่ถูก

ไปจนถึงสายหัว ไม่อยากจะได้ไล่เสียงต่อไปแล้วว่าทำไมทุกครั้งที่จัดงานต่าง ๆ ไม่ว่าจะป็นงานมงคลหรืออวมงคลจะต้องมีคนตาย กับมีเรื่องพิลึกพิลั่นที่แสนวุ่นวายชุดใหญ่อยู่ตลอด...

เพื่อความรอบคอบ ไปอิวี่ถึงกับจั้นเจาจึงตัดสินใจพาหรั่งสาวซีกลับมาสอบถามที่ S.C.I. ส่วนพิธีศพยังคงต้องดำเนินต่อไป และขณะที่ทุกคนกำลังเตรียมแยกย้าย โทรศัพท์ของดิงน้องก็ดังขึ้น

ดิงน้องรับสายฟังอยู่สักพักก็ทำตาปริบ ๆ “อะ?”

ไปจนถึงหันกลับมามองเขา สื่อความหมายว่า – เกิดอะไรขึ้นอีก

ดิงน้องกุมโทรศัพท์ทำหน้าง ๆ “ทางบริษัทโทร.มา บอกว่านักออกแบบทำเต็นคนหนึ่งตายขณะซ้อมเต็น”

ไปจนถึงขมวดคิ้ว มีคนตายอีกแล้ว...

“นักออกแบบทำเต็นตาย หัวใจวาย? สโตรก?” กงซุนแปลกใจ

ดิงน้องเอ่ยปากเล่า “เห็นบอกว่าตายหลังจากดื่มน้ำ”

ต่อมตื่นตัวของทุกคนถูกกระตุ้นขึ้นทันควัน “ดื่มน้ำ?”

ดิงน้องทำหน้าที่แบ็กโทรศัพท์ขึ้นถามปลายสาย “ฮัลโหล? พวกคุณใครสักคนลองจ้างปากเขาดูที ฟันเป็นยังไงบ้าง”

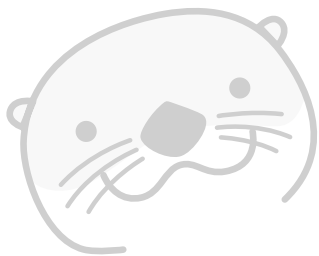
เพียงครู่เดียวพนักงานปลายสายก็ตอบกลับมาว่า “แค่เคาะฟัน

⁷ หรือโรคหลอดเลือดสมอง เป็นภาวะที่ทำให้สมองขาดเลือดจนเซลล์สมองถูกทำลาย มีสาเหตุมาจากการตีบตันหรือแตกของหลอดเลือดในสมอง ส่งผลถึงชีวิตหรือทำให้กลายเป็นอัมพฤกษ์อัมพาตได้

ก็หลุดแล้ว...”

จันเจาลูบปลายคาง

ไปอู้ถึงรับโทรศัพท์และให้พวกจินโอรคุมตัวพานเจี้ยตรงกลับ
S.C.I. ไปอย่างไม่มีทางเลือก เพราะคดีนี้ยกระดับเป็นคดีฆาตกรรม
ต่อเนื่องแล้ว

ทดลองอ่าน

03 บุกจุดจุ่ม

จั้นเจากับไปอ้วกัว ออกมาเดินเล่นรอบเดียวก็หิบบคตีฆาตกรรม ต่อเนื่องกลับไปทำอีกคดีแล้ว แต่ละคนขับรถแยกย้ายกันปฏิบัติงาน พวกฉินโอวไปซื้ออาหารนั้ส่วซีและพานเจี้ยกลับ S.C.I. ไปก่อน

อีกด้านหนึ่ง ไปอ้วกัวถึงกับจั้นเจาพาทางซุนและพวกหม่าฮั่นไปยังที่เกิดเหตุแห่งที่สอง

แน่นอนว่ายังมีไปจั้นถึงกับฝ่าฝืนร่วมขบวนไปด้วย

ไปจั้นถึงสุดจะมีนงว่าแท้จริงแล้วมันมีปัญหตรงไหน หรือว่าเขาจะต้องไปลองย้ายฮวงซู่ยบรรพบุรุษ?

สถานที่จัดพิธีศพอยู่ไกลจากสถานที่เกิดเหตุมากที่สุด และวันนี้ก็ไม่วู้เกิดอะไรขึ้น รถติดหนักมาก เคลื่อนๆหยุดๆอยู่ตลอดเวลาท่ามกลางแถวรถอันยาวเพื่อย

ระหว่างกำลังเร่งเดินทางนั้น โทรศัพท์ไปอ้วกัวก็ดังขึ้น

จั้นเจาช่วยไปอ้วกัวถึงที่ขับรถอยู่คล่าเอาโทรศัพท์ออกมาอย่างเคยมือ เพราะถึงอย่างไรสมาร์ทโฟนเครื่องนี้ นอกเหนือจากให้ไปอ้วกัวโทร.เข้าโทร.ออกแล้ว ก็มีแต่จั้นเจาเท่านั้นที่ใช้

คนที่โทร.มาคือเจียงผิง จังหวะดังกล่าวรถกำลังติดอยู่ตรงทางแยกพอดี ด้านหน้ามีจอโฆษณาขนาดใหญ่ซึ่งไม่วู้ว่ากำลังฉายอะไรอยู่ บรรดาคนขับที่รถติดอยู่ในแถวบนถนนหลายต่อหลายคนลดกระจะงอกหน้า

ออกไปดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“ฮัลโหล” จันเจารับสาย

“แจ่งสุด ๆ ไปเลยครับ” เจียงผิงเอ่ยปาก “ให้พวกคุณดูอะไรบางอย่าง”

จันเจาทำตาปริบ ๆ คลิปวิดีโอคลิปหนึ่งถูกส่งเข้ามือถือ พอกดเปิดดูจันเจาก็หัวหน้า...

เสียงของเจียงผิงดังเข้ามา “กำลังแชร์กันว่อนบนอินเทอร์เน็ทเลยครับ!”

จันเจาแงง ยื่นมือไปสะกิดไปอวีวี่ถึงเบา ๆ “เสียวไป นายอยากดูหน่อยหรือเปล่า...”

“ฉันกำลังดูอยู่”

เสียงพูดของไปอวีวี่ทำให้จันเจาต้องเงยหน้า และเห็นว่าหน้าต่างรถถูกกดเปิดอยู่ ไปอวีวี่กำลังมองออกไปด้านนอก หม่าฮั่นกับเจ้าหูที่อยู่เบาะหลังกำลังอ้าปากค้างมองอยู่เหมือนกัน ประตูของรถไปจันถึงที่อยู่ข้างหน้าที่เปิดด้วย กงซุนถึงกับลงจากรถมาขยับแว่นเฟรมมอง ถึงอย่างไรตอนนี้รถก็กำลังติด ผู้คนมากมายต่างพากันลงจากรถมาดู

ทุกคนดูอะไรกัน

ที่แท้ในจอโฆษณากำลังนำเสนอข่าวอยู่ โดยที่เนื้อหาข่าวคือกระบวนการทั้งหมดตั้งแต่การอนุมัติรูปคดีของจันเจาไปจนถึงการจับฆาตกรภายในพริศพรางเหยียนของ S.C.I. ซึ่งมีคนแอบถ่ายเอาไว้

ผาแฝดเกยหน้าอ้าปากค้างอยู่กับกระจกรรถ “เซรด! กล้องมาจากไหนวะ!”

ไปอวีวี่หัวหน้า

“ถ้ามีใครถ่ายในระยะเวลาใกล้ต้องโดนจับได้แน่” ดิงพีซมวดคิ้ว “เป็นฝีมือของพวกพนักงาน อาจใช้ภาพจากกล้องวงจรปิด! แล้วเก็บเสียงสดในที่เกิดเหตุ”

“แต่มันชัดเจนมากว่าเป็นการแอบถ่าย” ดิงห้องโทรศัพท์ก็กลับไปบริษัท “ลองสืบให้ที่ว่าหน้าไหนมันเล่นไม่ซื่อ!”

เวลานั้นฉันจفاกัไปอวีถึงไต้ยินเปาเจิ่งส่งเสียงทวาดอญู่ในห้งทำงาน เจียงผิงดั่งลอดเข้ามาในโทรศัพท์ “มันเรื่องอะไรกัน”

“เหมือนจะแอบถ่าย...” เจียงผิงพูดยังไม่ทันจบ เปาเจิ่งก็ทวาดสวนมา “ลบให้หมด!”

เจียงผิงรีบหาวิธี “กระจายไวเหลือเกินครับ ถ้าจะลบให้เกลี้ยงทั้งหมดต้องใช้เวลา”

“เร่งมือเข้า!” เปาเจิ่งร้อนใจ

ฉันเจาสตากับไปอวีถึงแวงหนึ่ง

เจ้าหูที่อยู่ข้างหลังกดเปิดมือถือเข้าอินเทอร์เน็ตเสิร์ชดูก็พบคอมเมนต์ถล่มทลาย ผู้คนจำนวนมากได้ดูกันแล้ว ส่วนใหญ่ทั้งในฝีมือการคลี่คลายคดีของ S.C.I. หลายต่อหลายคนประทับใจว่าฉันเจาสกับเป็นนักจิตวิทยาระดับโลก วิธีการคลี่คลายคดีนี้ช่างเทเหลือเกิน

คอมเมนต์เพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว นอกจากประทับใจในสติปัญญาของ ฉันเจาแล้ว ยังประทับใจกับความหล่อเหลาของเขาด้วย ช่วงที่ไปอวีถึงจับคนร้ายถูกตัดเป็นคลิปสั้นๆ ฉายเข้าไปเข้ามา เล่นเอาฝูงชนที่อยู่ด้านล่างพากันเคลิบเคลิ้ม

แม้จะไม่มีคอมเมนต์อะไรในแง่ลบ ส่วนใหญ่เป็นการชื่นชมยกย่อง แต่สถานการณ์ดูเหมือนยากจะควบคุม

สมัยนี้ผู้คนไวต่อสื่อ การส่งต่อก็ไวจนน่าตกใจ ประเด็นร้อนที่ประชาชนให้ความสนใจ สื่อมวลชนไม่มีทางปล่อยให้หลุดมือไปเด็ดขาด

ยิ่งไปกว่านั้นบรรดาสื่อยังอิทธิฤทธิ์สูงส่ง ไม่รู้ไปเอาประวัติการคลี่คลายคดีของ S.C.I. ซึ่งยากจะแยกจริงเท็จชุดหนึ่งมาจากไหน มีสถานีโทรทัศน์ทำสื่อบุปเจาะลึก หาผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขามาอธิบายถึงคดีที่ S.C.I. คลี่คลายก่อนหน้าี่มั่วไปหมด ในสำนักงานตำรวจยิ่งวุ่นวายกว่า หลูฟางได้รับโทรศัพท์จนสายแทบไหม้ แต่ละสถานีต้องการเชิญฉันเจากับไปอวีถึงหรือไม่ก็ใครสักคนใน S.C.I. ไปออกรายการ

รถติดมาประมาณหนึ่งชั่วโมงได้แล้ว โลกทั้งใบคล้ายจะอลหม่านไปหมด

จนกระทั่งการจราจรกลับมาคล่องตัวอีกครั้ง ไปอวีถึงจึงปิดหน้าต่าง
รถและขับต่อ

จันเจาหลบปลายคางดูคลิวิดีโอซ้ำไปซ้ำมา

“รู้สึกยังไง” ไปอวีถึงถาม

นานสองนานกว่าที่จันเจาจะตอบกลับ “นายขึ้นกล้องมากที่เดียวนะ”

มุมปากไปอวีถึงกระตุก “เหมือนแอบถ่าย”

“แอบถ่ายก็จริง แต่ไม่ใช่ความรู้สึกแบบฉวยโอกาสแอบถ่าย...”

จันเจาพิมพ์

“หมายความว่าไงครับ” หม่าฮั่นกับเจ้าตู้ถามพร้อมกัน “มีคนจงใจ
ถ่ายเหรอ”

จันเจาปิดมือถือ ยัดเข้ากระเป๋าทางแกงไปอวีถึง พุดเนิบๆ มาประโยค
หนึ่ง “ตอบยาก”

...

รถมาจอดตรงหน้าประตูสถานที่ซึ่งคล้ายกับโรงงานแห่งหนึ่ง
จันเจากับไปอวีถึงออกจะงงนอนอยู่สักหน่อย จึงถามฝาแฝดที่นำทาง
ว่า “ที่นี่?”

ฝาแฝดพยักหน้า “ที่นี่เป็นสถานที่ซ่อมเต็นและสตูดิโอเต้นที่ดีที่สุด
ในประเทศ ศิลปินชั้นนำออกแบบท่าเต้นที่นั่นกันทั้งนั้น แล้วยังมีโรงเรียน
สอนเต้นกับศูนย์ฝึกศิลปินด้วยนะ”

จันเจาเหล่มอง “ดูแล้วอย่างกับโรงงานร้างสักแห่ง”

ฝาแฝดมองหึ่งคู่อย่างดูแคลน “เขาเรียกว่าศิลปะ เข้าใจไหม
สถาปนิกตัวท็อปชาวสเปนออกแบบให้เชียวนะ!”

จันเจากับไปอวีถึงมองสำรวจโดยรอบพักหนึ่ง ก่อนพุดเนิบๆ ขึ้นว่า
“มีนา ผู้คนถึงว่างงานกันเยอะแยะ”

ไปอวีถึงกับจันเจาเดินตรงไปยัง ‘โกดัง’ หลังหนึ่งที่ลากเทปสี่เหลี่ยม
ปิดล้อมเอาไว้ โดยไม่สนใจฝาแฝดที่โมโหจนพอง

สถานที่เกิดเหตุอยู่ที่ชั้นสอง

เมื่อจันเจากับไปอวีถึงขึ้นชั้นบน ก็เห็นตำรวจชั้นผู้น้อยหลายคน

กำลังดูมือถือ สถานที่เกิดเหตุน่าจะปิดล้อมสักกระยะหนึ่งแล้ว แต่เนื่องจาก รถติด ทำให้ทุกคนรวมถึงแดนเซอร์อีกจำนวนไม่น้อยต่างรอคอยการมา ของคนจาก S.C.I.

จันเจากับไปอวีถึงเดินเข้าไปพร้อมกัน ตำรวจหลายนายรีบซ่อน มือถือพร้อมกับยืนตรง ท่าทางเหมือนดูลิขวิบัติโอจบแล้วยังไม่ได้ตั้งสติ กลับมา ทว่าไปอวีถึงไม่เคยใส่ใจเรื่องพวกนี้มาแต่ไหนแต่ไรอยู่แล้ว จึง เดินตรงไปที่ศพ

แดนเซอร์หลายต่อหลายคนแอบซุบซิบกันอยู่ด้านข้าง

“หล่อกว่าในคลิปกี่อะ!”

“จันเจาผมจ้ง รักษาหุ่นแบบนี้ได้ไง”

“ผิวดีดี!”

จันเจารู้สึกอึดอัด - แผลกๆ!

จนกระทั่งไปจันถึงเดินเอามือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกงเข้ามา พันทวงจนถึงได้รับหุบปาก ในเมื่อเจ้านายมาแล้ว การซุบซิบนินทาน้องชาย ของเขาย่อมไม่ใช่เรื่องดี

กงซุนเดินมาข้างศพ หลังจากนั่งลงตรวจดูเบื่องต้นแล้ว ก็เงยหน้า ขึ้นบอกกับไปอวีถึงว่า “เหมือนกันเลย”

ไปอวีถึงขมวดคิ้วถามจันเจา “นายยังมีมนตรีวิเศษอยู่หรือเปล่า”

จันเจากางมือออก “ทั้งเวลาไว้นานขนาดนี้ ยากแล้ว”

แดนเซอร์หญิงรายหนึ่งซึ่งเห็นเรื่องราวทั้งหมดกับตาอยู่เมื่อครู โดนไปอวีถึงเรียกมาหา

เธอประหม่ออย่างเห็นได้ชัด ทูเธอแดงทั้งยังไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมอง ไปอวีถึง

จันเจาลูบปลายคางคอยสังเกตอยู่ข้างๆ - โทนเสียงของไปอวีถึง เป็นแบบนี้มาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือ มีเสน่ห์เหลือเฟือ แต่กลับไม่รู้จัก เสน่ห์ของตัวเองมากพอ ด้วยเหตุนี้เขาผู้ซึ่งสงบปากสงบคำจึงมักทำให้ บรรดาผู้คลั่งไคล้ทำตัวไม่ถูกเป็นประจำ กงทักคนแอบรักเขาพอจะ บอกรักก็ได้แต่มองแล้วต้องถอยกรูด ตั้งแต่เรียนหนังสือจนถึงทุกวันนี้

ผู้หญิงที่กล้าเงยหน้าสบตาเขาตรงๆ จึงมีไม่เยอะ ประเภทที่เข้ามาสารภาพรักยิ่งน้อยใหญ่! จันเจารู้สึกว่าเป็นหัวข้อที่น่าศึกษาหัวข้อหนึ่งเช่นกัน ตัวอย่างเช่น ทำไมไปอ้วกถึงถึงตืดดูพวกแอบรัก ส่วนกงซุนตืดดูพวกวิปริต...

ปากคำของประจักษ์พยานล้วนใกล้เคียงกัน

นักออกแบบท่าเต้นรายนี้ปีนี้อายุสามสิบปี ไม่มีชื่อภาษาจีน ทุกคนต่างเรียกเขาว่าไรอัน เป็นชาวอิตาลี

ตึงน้องบอกกับไปอ้วกั้วว่า “เขาทำงานที่นี่มานานมากแล้ว เป็นนักออกแบบท่าเต้นรับจ้างให้ศิลปินชื่อดังหลายคน ทั้งรวยและมีชื่อเสียง”

ไปอ้วกั้วขมวดคิ้ว คดีนี้ไม่มีต้นสายปลายเหตุอะไรเลย

“เขากินยาอะไรหรือเปล่า” กงซุนถามคนอื่นๆ

“กินยา?” แดนเซอร์คนหนึ่งพยักหน้า “เขากินยาเยอะมากทุกวัน”

ไปอ้วกั้วสงสัย “กินยาเยอะขนาดนั้นทำไม”

“อืม มีอาการความอ้วน ยากระตุ้นอาเจียน ยาควบคุมความอยากอาหาร ยาแก้ซึมเศร้า แล้วยังอาจจะกินยาแก้ปวดเพราะบาดเจ็บ...”

มุมปากกงซุนกระตุก “ฆ่าตัวตายนั่นหรอ”

“ยาของเขาเก็บไว้ที่ไหน” ไปอ้วกั้วถาม

มีพนักงานพาเขาไปยังห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า พร้อมเปิดล็อกเกอร์ของไรอัน

จันเจาหากลองใบเล็ก ๆ ใบหนึ่งเจอ เมื่อเปิดออก...แต่ละช่องภายในนั้นเต็มไปด้วยยาแคปซูลและยาเม็ดประเภทต่างๆ

ไปอ้วกั้วทำหน้าที่แบบนี้ก็วางยาได้สะดวกไปเลย

เมื่อเห็นวาร์อบๆ นั้นไม่มีใครแล้ว ไปอ้วกั้วจึงเอ่ยถามจันเจาว่า

“เจ้าแมว มีโอกาสที่ฆาตกรจะอยู่ที่นี้เหมือนคดีก่อนหน้านี้หรือเปล่า”

จันเจาขมวดคิ้วแบมือออก “ไม่แน่ใจ เบาะแสน้อยเกินไป”

ไปอ้วกั้วกำลังคิดจะพูดอะไรบางอย่าง โทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“ฮัลโหล” ไปอ้วกั้วรับสาย เสียงของไปอ้วกั้วดังมาจากปลายสาย “พี่พานเจียตายแล้ว!”

ไปอวีถึงอั้งไปนิดหนึ่ง ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าพานเจี้ยก็คือสตันท์แมน คนที่วางยาสวิงซึ่งถูกพวกเขาจับตัวได้เมื่อครู่นี้

“เขาตายได้ยังไง” แม้ในใจไปอวีถึงจะมีลางสังหรณ์อยู่บ้างราวๆ แต่ก็ยังถามอยู่ดี

“เขามาถึงสำนักงานตำรวจแล้วบอกว่าหิวน้ำ ออยากกินน้ำ พวกเราก็ไม่รอบคอบ ให้เขากินน้ำไปหน่อยหนึ่ง แล้วจากนั้น...” ไปจ้อท่าทางหนักใจ

ไปอวีถึงมองจั้นเจา จั้นเจาซึ่งแนบหูฟังอยู่ด้วยพอดิเล็กคิ้วมองไปอวีถึงเช่นกัน “ไม่จั้นนายลองให้ทุกคนที่อยู่ข้างนอกกินน้ำดู? ไม่แน่ว่าฟันผาตรอาจจจะร่วงก็ได้”

ไปอวีถึงกลอกตามองบน เดินออกไปด้านนอกพร้อมเรียกเจ้าหน้าที่ ตำรวจมาสองสามนาย

เจ้าหน้าที่ตำรวจเหล่านั้นมองหน้ากันเล็กลัก

ไปอวีถึงให้ทุกคน ณ ที่นั้นต่อแถวเรียงหนึ่ง แล้วให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสามนายไล่ตมไปที่ละคน หากใครมีกลิ่นปากประเภทที่ผิดไปจากปกติ ก็ให้ชี้ตัวออกมา

บรรดาเจ้าหน้าที่ตำรวจต่างหน้านิ้วคิ้วขมวดตมไปที่ละคน จนสุดท้าย ทั้งสามคนก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าแดนเซอร์สาวคนหนึ่งพร้อมจ้องมองเธอ

แดนเซอร์สาวคนดังกล่าวดูแล้วอายุราวยี่สิบต้นๆ ตัวเล็กและผอมมาก สีหน้าเธอในเวลานี้ซีดเผือดคล้ายกับไม่ค่อยสบายเท่าไรนัก

กงซุนสาวเท้าเข้าไปหา “ແລบลิ้นออกมาให้ผมดูหน่อยครับ!”

แดนเซอร์สาวคนดังกล่าวเอามือผลักเขาออก ฉวยจิ้งหะหนึ่ทันที

หากแต่น่าเสียดายที่พอวิ่งถึงหน้าประตู ก็ถูกฝ่าแผลซึ่งเฝ้าประตูอยู่จับเอาไว้ได้

หญิงสาวเริ่มดิ้นรน กงซุนกล่าวเรียกสติเธอ “อย่าตื่นเต้นไปรับการไหลเวียนโลหิตจะยิ่งกระตุ้นการทำงานของลำไส้กับกระเพาะอาหารคุณ สารพิษจะถูกดูดซึมเข้ากระแสเลือดเร็วขึ้นนะ”

กงซุนบอกพร้อมให้ดึงพีกัดเธอเอาไว้กับข้างฝา แล้วใช้ที่กดลิ้นกด

ไปที่ตรงไหนสักแห่งบนลินของเธอสักพัก แล้วแดนเซอร์สาวคนดังกล่าว ก็ส่งเสียง ‘อ้อก’ ก่อนจะอาเจียนออกมา ของเหลวสีเขียวอมเหลืองกอง เบื่อเริ่มอยู่บนพื้น มีแต่กลิ่นฉุนแสบจมูกของสารเคมี กงซุนเปิดน้ำเปล่า ขวดหนึ่งราดลงบนตัวอาดังกล่าวหลังจากที่เก็บตัวอย่างของเหลวส่วนหนึ่ง ไปแล้ว...

เสียงดัง ‘ซ่า’

แดนเซอร์คนอื่นและตำรวจชั้นผู้น้อยหลายนายต่างตกใจจนกระโดด หนี...เมื่อเห็นว่าทันทีที่ของเหลวนั้นโดนน้ำก็เกิดการเผาไหม้ ซ้ำยังมีเสียงดัง เปาะๆราวกับระเบิด

แม้ว่าแดนเซอร์สาวจะอาเจียนเอายาส่วนใหญ่ออกมาแล้ว แต่เห็น ได้ชัดเจนว่ายังคงไม่สบายตัวอยู่ เพราะยังโวยวายว่าหิวน้ำ

หมาอั้นกับเจ้าหน้าที่จึงนำตัวคนส่งโรงพยาบาลก่อน โดยมีกงซุนตามไป ด้วยเพื่อสะดวกต่อการช่วยชีวิต

ไปจนถึงรู้สึกว่ามีมือเย็นกับมือดีในวันนี้สามารถตัดทิ้งไปได้เลย ตัวเขา ต้องการหาสถานที่ที่ปลอดภัยไปร่งอยู่สักพัก โดยมีฝาแฝดตามไปด้วย

ไปอู่ถึงกับจันเจาจกไปเป็นกลุ่มสุดท้าย หลังจากทีรื้อให้คนของ แผนกนิติวิทยาศาสตร์ตรวจค้นที่เกิดเหตุและเก็บรวบรวมหลักฐานเสร็จสิ้น กว่าจะเรียบร้อยก็จวนพลบค่ำแล้ว

ทั้งสองเดินออกจาก ‘โกดัง’ ตัวโรงงานดูกว้างโล่งอย่างยิ่งภายใต้ แสงยามตะวันตก

จันเจาจกเอามือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋าทางเกง มืออีกข้างกำลังเข้า อินเทอร์เนตด้วยมือถือของไปอู่ถึง เวลาที่คลิปปิวดีโอถูกลบทิ้งไปพอ สมควรแล้ว โดยส่วนใหญ่ไม่สามารถเล่นได้ แต่บรรดาคอมเมนต์ต่างๆ ยังคงอยู่

ปฏิภิกิยานโลกออนไลน์แตกต่างกันออกไป หลายคนรู้สึกบ้าง เช่นกันว่าการเผยแพร่แบบนี้ไม่ค่อยดีนัก แต่อีกหลายคนยังคงส่งต่อกัน อย่างสนุกสนาน แม้มัก S.C.I. เพิ่มขึ้นอย่างล้นหลามทันตา หลายคนพูด กันว่า พวกดาราดูเอย คิลปินเอยนั้นตกรุ่นแล้ว ต้องแบบไปอู่ถึงหรือ

จันเจาถึงจะเรียกว่าหล่อ

แท้จริงแล้วบุคคลที่โดนคลิบริตี้โอเน่รับกวนไม่ได้จำกัดอยู่แค่จันเจากับไป๋อวี้ถึงเท่านั้น คนที่ได้รับผลกระทบไปด้วยยังมีหม่าฮั่นกับเจ้าหูอิก

มุมที่ถ่ายคลิบริตี้โอเน่เป็นการถ่ายจากมุมสูง ดังนั้นกล้องจึงไม่ได้จับภาพเฉพาะจันเจากับไป๋อวี้ถึง แต่ยังรวมถึงคนอื่นๆ ด้วย

ขณะที่หม่าฮั่นเดินเข้ากล้องมา เงินเจียอ์ก็เกาะแขนเขาเหมือนดังเช่นที่ผ่านๆ มา ท่าทางที่ฉีเล่อส่งแก้วน้ำให้เจ้าหูก็สนิทสนมเกินเพื่อน... ดังนั้นนายตำรวจคนรักของดาราใหญ่ทั้งสองคนจึงถูกเปิดเผยโฉมหน้า แม้ว่าชาวเน็ตจะพร้อมใจกันชมว่าทั้งคู่ตาแหลม แต่เจ้าหูกับหม่าฮั่นก็ยังไม่รอดพ้นจากการถูกชุดประวัติอยู่ดี

โชคดีที่มีมือเจียงผิงเหนื่อซัน สถานการณ์โดยทั่วไปจึงยังสามารถควบคุมให้อยู่ในขอบเขตได้ แต่สรุปก็คือ อยู่ดี ๆ วันหนึ่ง S.C.I. ก็โด่งดังขึ้นมา ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นโชคดีหรือว่าเป็นเคราะห์ร้าย แต่ทั้งคู่ต่างมีलगging ธรรมดาว่าจะต้องประสบกับความยุ่งยากไม่น้อยในช่วงเวลาอันสั้นนี้แน่

ขณะที่กำลังเดินออกไปภายนอก จู่ๆ ไป๋อวี้ถึงก็ชะลอฝีเท้า เหลียวกลับไปมองแวบหนึ่ง

จันเจาซึ่งดูคลิบริตี้โออยู่รู้สึกตัวว่าไป๋อวี้ถึงซึ่งอยู่ข้างกันเหมือนจะชะลอฝีเท้า จึงหยุดเดิน

“เสียวไป?” จันเจาเอ่ยถามไป๋อวี้ถึง “นายเป็นไรไป?”

ไป๋อวี้ถึงชี้ไปที่รถด้านหน้า “เจ้าแมว ไปรอนฉันในรถ”

จันเจาแงงง แต่ก็ไม่ได้ถามให้มากความ วิ่งอ้าวไปที่รถ

รถของไป๋อวี้ถึงคันนี้สตาร์ทอัตโนมัติ และจันเจาก็มีเซ็นเซอร์อยู่กับตัว ดังนั้นเมื่อเขาเข้าใกล้ รถจึงปลดล็อกอัตโนมัติ จันเจาขึ้นรถปิดประตูพร้อมล็อกประตูรถเรียบร้อยแล้ว แล้วมองดูไป๋อวี้ถึงซึ่งยืนอยู่บนลานโล่งของโรงงาน

ไป๋อวี้ถึงเห็นจันเจาขึ้นรถเรียบร้อยแล้วจึงหันกลับไปมอง... จังหวะนั้น เขาเห็นดวงไฟสองจุดปรากฏอยู่ไกลๆ

จันเจาขมวดคิ้วน้อยๆ... ดวงไฟสองจุดกลางแสงตะวันรอนนั้นคล้าย

กับรถไฟตู้หนึ่งแล่นมาแต่ไกล แต่จันเจารู้ดีว่า...ไม่มีทางที่จะขับรถไฟเข้ามาในโรงงานได้

และเป็นไปตามคาด เมื่อเห็นว่ามือเตอร์ไชน์ลีสี่ตัวสองคันซึ่งเรียงกันออกมาจากมุมมืดของโรงงาน

นักบิดในชุดดำสวมหมวกกันน็อกสีดำทั้งสองคนบนมือเตอร์ไชน์มือหนึ่งกุมแฮนด์รถ อีกมือหนึ่งถือกระบองไฟฟ้าด้ามยาว

จันเจารู้สึกเครียด แสงสีน้ำเงินซึ่งปรากฏเรื่อย ๆ เป็นระยะบนกระบองไฟฟ้า...แสดงว่าอยู่ในสถานะมีไฟฟ้าพร้อมชอร์ต

ไปอวีถึงได้ยินเสียงเครื่องยนต์สตาร์ทต่อยูก่อนแล้ว พอลองพิจารณาท่าที่ตรงหน้า เขาก็แจ่มแจ้ง

ไปอวีถึงยกมือถอดเสื้อนอกออก ถือแจ็กเก็ตสั้นสีขาวไว้ในมือ โดยไม่ได้ชักปืนขึ้นแต่อย่างใด

จากเสียงเครื่องยนต์ที่ดังขึ้นทุกขณะ แสดงชัดว่ามือเตอร์ไชน์ทั้งสองคันพร้อมออกตัวเต็มที่ แล้วทันใดนั้นก็เร่งความเร็ว มือคนชุดดำทั้งสองคนบนมือเตอร์ไชน์ก็กวัดแกว่งกระบองไฟฟ้าพุ่งเข้าไปอวีถึง

ไปอวีถึงยืนนิ่งอยู่กับที่

จันเจารู้ดีว่าไปอวีถึงกำลังรอหาจังหวะ จึงตื่นเต็นอยู่บ้าง

จังหวะที่มือเตอร์ไชน์อยู่ในจุดที่ห่างจากไปอวีถึงราวสี่ถึงห้าเมตร ไปอวีถึงก็โยกตัวหลบทันที

การเคลื่อนตัวหลบดังกล่าวสุดแสนจะว่องไว จันเจาเลิกคิ้ว...เริ่มแล้ว!

ไปอวีถึงพุ่งตัวไปทางกำแพงด้านข้าง

นักบิดทั้งสองคนใช้เท้ายันพื้น ตีวงเลี้ยวพุ่งตรงกลับมา เห็นได้ชัดว่าฝีมือขับที่ไม่เลวเลย มือเตอร์ไชน์ด้านที่อยู่ใกล้ไปอวีถึงมาถึงก่อน

ทว่าไปอวีถึงไม่ได้หยุดนิ่งอยู่กับที่ แต่ทะยานขึ้นกำแพง

จันเจาถอนหายใจอย่างปลง ๆ ให้กับพลังกำลังอันน่าทึ่งของไปอวีถึง เมื่อเห็นเขาวิ่งไต่กำแพงไปจนถึงตำแหน่งที่สูงพอ ๆ กับอาคารสองชั้น แล้วถีบกำแพงกระโดดลอยตัว ในขณะที่นักบิดทั้งสองคนพากันแหงนคอมอง

ไปเอวี่ถึงที่ตึลังกาข้ามหัวพวกเขาไป

ไปเอวี่ถึงลอยข้ามมอเตอร์ไซค์ที่มาถึงตัวคันแรก ส่วนคันที่สองเบรก
ไม่อยู่ กำลังจะแล่นเลยผ่านใต้ศีรษะของไปเอวี่ถึง

ไปเอวี่ถึงใช้สองมือดึงแขนเสื้อแจ็คเก็ตสองข้างจนตึง เสื้อแจ็คเก็ต
คล้องเข้าที่คอของนักบิดมอเตอร์ไซค์

เสียงดังโครม

คนที่ถูกกระชากร่วงลงจากรถ ในขณะที่รถมอเตอร์ไซค์เหินไปชน
เข้ากับกำแพง

ไปเอวี่ถึงตึลังกากลางอากาศ ไขว้มือ ทำให้เสื้อรัดมือคนขี่มอเตอร์
ไซค์คนดังกล่าว เขาเบี่ยงหัวหลบกระบองไฟฟ้าที่อีกฝ่ายเหวี่ยงมา แล้ว
สะบัดคนขี่เหวี่ยงข้ามหัวไหลหลังจากที่สองเท้าของเขายื่นมันคงแล้ว...

นักบิดคนดังกล่าวหมุนคว้างอยู่กลางอากาศ...ก่อนจะตกกระแทก
กับพื้น

จันเจาทำหน้าแบ้ คาดว่าเครื่องในนักบิดนั้นคงกระเทือนจนเคลื่อน
ตำแหน่งไปหมดแล้ว

ไปเอวี่ถึงใช้มือข้างเดียวกระชากชายแขนเสื้อแจ็คเก็ตข้างหนึ่ง
นักบิดนั้นถูกหมุนขึ้นเป็นลูกข่าง ก่อนจะล้มหลังกระแทกแรงๆ หลังจากที่
หมุนอยู่กลางอากาศครบสามร้อยหกสิบองศา ไปเอวี่ถึงค่อยๆ บรรจงสวม
เสื้อแจ็คเก็ต ใช้เท้าเหยียบหัวไหล่นักบิดคนนั้นเอาไว้ ฉวยกระบองไฟฟ้า
ในมืออีกฝ่ายมาเขวี้ยงใส่นักบิดอีกคนที่เพิ่งกลับรถอยู่ข้างหน้า...

กระบองไฟฟ้าตรงดิ่งกระแทกใส่ตรงหน้าหมวกกันน็อกของเขา
พอดีบพอดี

จันเจาส่ายหัวส่งเสียง ‘จู้ๆ’ เสียง ‘คว้าง’ ดังชัดเจนแจ่มแจ๋วแม้มี
หน้าต่างรถกัน

ทั้งหมวกกันน็อกทั้งตัวคนถูกกระแทกลอยออกไป กระบองไฟฟ้า
โดนกระแทกแตกละเอียดคาที่

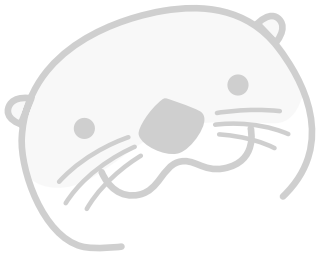
ไปเอวี่ถึงขี้เท้า ผู้ชายคนที่ถูกเขาเหยียบอยู่เมื่อครู่ส่งเสียงร้อง
โหยหวน...หัวไหล่ของเขาหลุด ลูกขึ้นมาไม่ไหวอีกแล้ว

ไร้สาเหตุ ก่อนจะขี้จุกกลางลุกขึ้นยืน “เอาสองคนนี่ส่งโรงพยาบาลไปเลย
แล้วกัน ไม่งั้นอีกเดี๋ยวได้ฟันร่วงหมดปากแน่”

ไปอ้วกถึงหมวดคิว - ยังไม่จบไม่สิ้นอีก?!

ทดลองอ่าน